

ЧЕРВЕНЬ

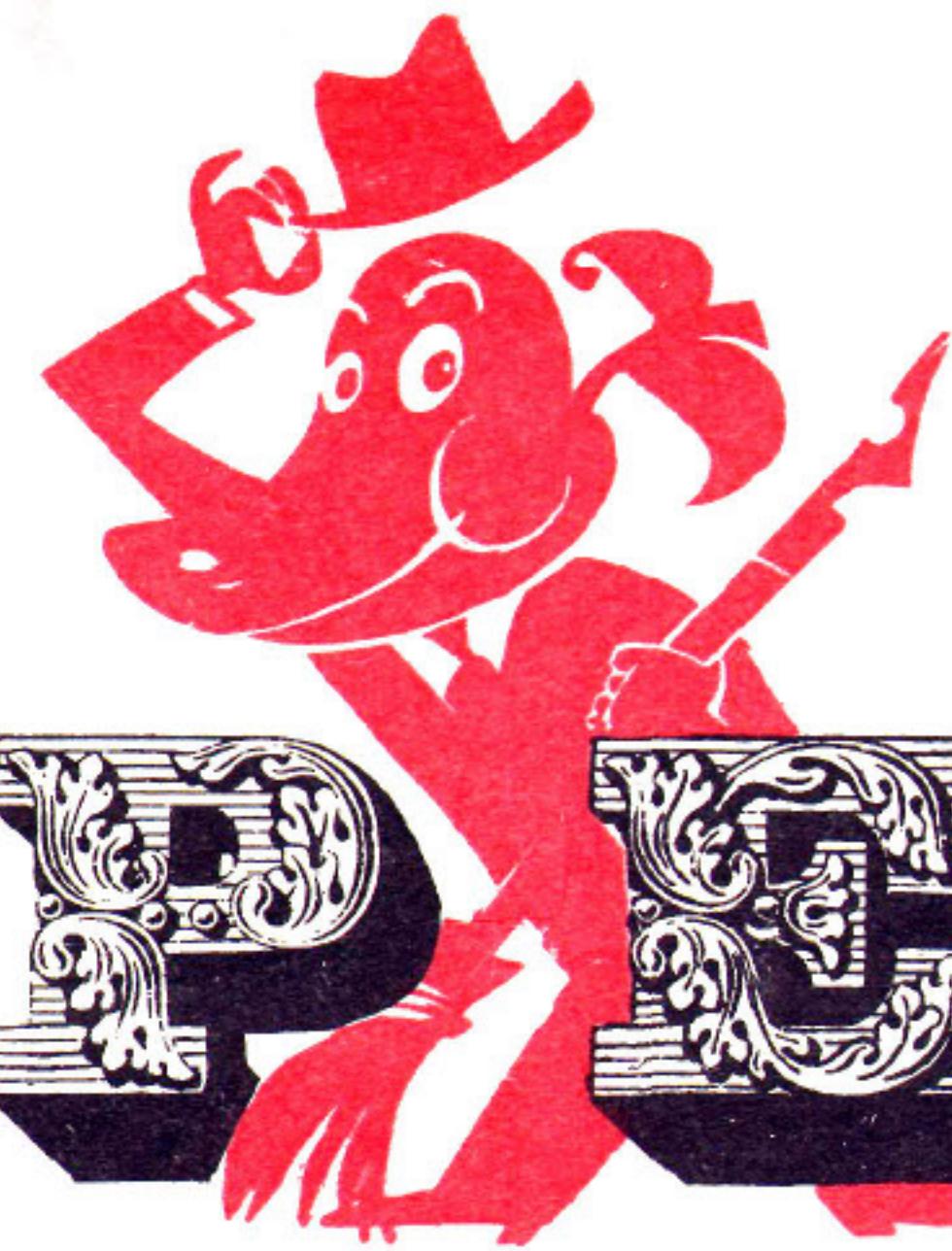
1976

Кінотеатр

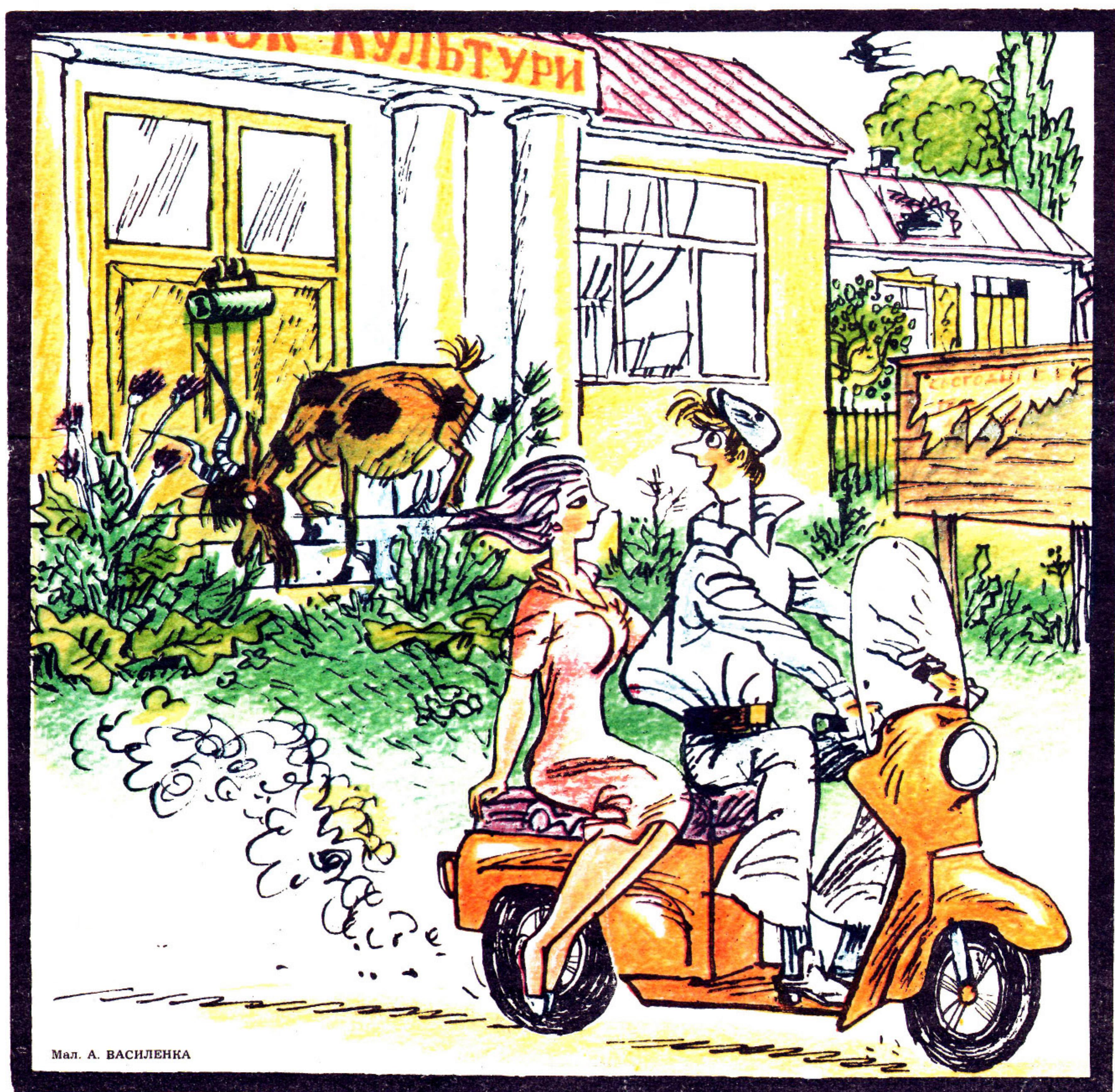
Виходить з січня 1927 р.

№ 12 (982)

Ціна номера 12 коп.

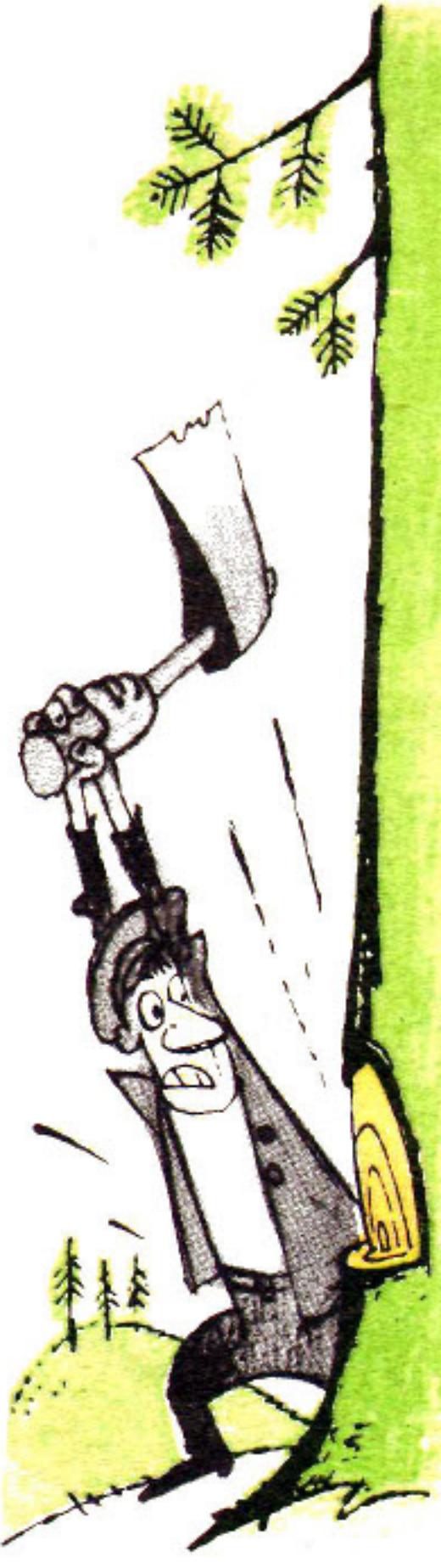

ЧЕРВЕНЬ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А от на дверях нашого клубу замка не побачиш. Давно вже хтось двері вкрав.

Два роки тому у лісі раптом зчинився шум. Хоч погода того дня, за свідченням метеорологів, була в Карпатах спокійна, і ніякого вітровію, а тим більш бурелому не помічалось. А все ж у Синевир-Полянському лісництву наклала коронами 150 струнких карпатських ялин. Обов'язки бурелому тимчасово, але цілком успішно виконував лісник Іван Степанович Гавей. Не маючи ніякого лісопарного квитка, він, за розпорядженням лісничого М. Ф. Подоляка, зрубав 60 дерев, а інші 90 повалив за власною ініціативою.

І далі знов усе було тихо. Буря (місцевого значення) здійнялась лише після того, як по самодіяльній лісоповалі просигналізував рядові лісоруби. Тоді приїхали комісії, які встановили, що зрубана деревина — ніким і ніде не оприбуткована — зникла в невідомому напрямку.

Начальник комбінату «Закарпатліс» І. П. Шела видав грізний наказ. За безконтрольність та потуряння виділив по догані відповідальним працівникам Міжгірського лісокомбінату, а його директорові т. Дудчуку наказав звільнити розкрадачів Гавея та Подоляка з роботи як таких, «що втратили довіру і не можуть далі працювати в лісовій охороні», і передати матеріали на них в слідчі органи.

Поки що, як бачимо, все йшло своїм закономірним та логічним шляхом. Проте далі...

Директор комбінату Дудчук наказав свого начальника виконав. Але приблизно. У загальних рисах. Себто: лісничого Подоляка, замість звільнити, перевів

лісничим в інше лісництво, записавши, щоправда, йому про всякий випадок догану. А от лісника Гавея таки звільнів. Найрішучішим чином. За власним бажанням того ж таки Гавея.

Раконний прокурор Гукалов довго вивчав матеріали. І дійшов висновку, що 565 карбованців (на стільки було підірвано збитків) — сума не така вже значна. От якби йшлося, скажімо, про 565 тисяч, то він, не вагаючись, порушив би кримінальну справу. А так — чи варто воловодітися? Тим більше, що ліс невідомо куди зник. Дізнатися — мороки до дідка. Нехай відшкодують збитки — і край! Коротше, відмовив у порушенні кримінальної справи за недоцільністю. Натомість подав цивільний позов до суду. Гавей з Подоляком, які звідгадується, і щодо цього рішення нічого проти не мали.

А поки суд зібрається розглянути позов, то якраз нагодився інспектор обласної держінспекції лісів П. Шарко, і, виявивши бурхливу власну ініціативу, зробив переоцінку: раніше всі, мовляв, неправильно рахували, фактично збитки становлять не 565, а лише 126 карбованців. Лісник із лісничим наввики передік побігли до банку та внесли цю суму. І суду вже, зрозуміло, не залишилось чого робити. Усі розійшлися, задоволені один одін.

Тепер уже Іван Степанович Гавей, поетикувавши на дозвіллі, вирішив, що настає час і проб роботу подумати. Та й звернувся до суду: мене, мовляв, звільнено неправильно. По-перше, заяву про звільнення за власним бажанням писав не за власним бажанням, а під тиском

Ліс тріски

директора; по-друге, директор не викладав належних двох тижнів, а звільнини негайно. А це ж грубе порушення! Суд визнав: справді, грубе. І поновив Гавея на роботі. До того ж постановив відшкодувати Гавеєві за рахунок лісокомбінату... 195 карбованців за вимушений прогул.

І от Гавей підбив сальдо: за повалений ліс він заплатив 63 карбован-

Гублять — не летять

ци, йому ж за це повернули 195. А він спочатку так сильно був перелякався. Недарма в народі кажуть: лякай мене, боже, але не карай. Подейкують, що всю суму виграша Гавей чесно спустив на банкет з нагоди своєї перемоги, на який запросив усіх своїх доброзичливців. А їх, схоже, серед керівних працівників Міжгірського лісокомбінату трохи.

Тут, щоправда, не витримав уже прокурор області: таке сальдо видалось йому нахабством. Після його протесту позов було переглянуто в іншому суді, який постановив стягнути з Подоляка та Гавея повну суму збитків — 565 крб.

Цим, власне, справа й закінчилася. І лісоруби в листі до «Перця», не приховуючи свого здивування, запитують: навіщо тільки цим мають закінчуватися такі справи?

Виходить: ліс рубать, а тріски не летять. Буквально жодні трісочки — в лісогубів.

З того часу, як зрубали ліс, багато води спливло і в Тисі, і в Ужі, багато планів виконано, багато премій одержано, та й сам комбінат «Закарпатліс» встиг перетворитися у виробниче об'єднання, і в Міжгірському лісокомбінаті замість директора Дудчука сидить уже директор Федурець. А от лісник Гавей так і залишився лісником, а лісничий Подоляк — лісничим.

Як же таке сталося? Адже ще влітку минулого року про їхні діяння розповіла широкому загалові газета «Закарпатська правда», після чого керівник «Закарпатлісу» І. П. Шела рішуче зажадав від директора лісокомбінату А. Ю. Федуреца: «...після перегляду справи в суді звільнити обох з роботи». А директор Федурець обіцяв це зробити. Та не зробив.

Перед від'їздом із Закарпаття я почув, що лісничий Подоляк уже й на новій роботі неначе був спіманий на подібному, і прокурор району тепер уже ніби твердо вирішив внести подан-

ня про позбавлення лісокомбінату такого цінного кадра.

А з Гавеєм як? А з Гавеєм, сказали мені, складніше. І хоч я, вивчаючи цю історію, вже нічому не дивувався, але тут-таки здивувався. Бо І. С. Гавей, сказали мені, є... депутатом сільської Ради. Звільнити його можна лише за згодою сесії. А то — ціла морока. Розумію, що згада сесії потрібна, і що це справа непроста. Але не можу звагнути одного: як І. С. Гавей обрали депутатом? Адже вибори були в червні минулого року, коли справа про самовільну поруку вже хтось-скільки тягнулася, коли на комбінаті вже добре знали, що Гавей та Подоляк «втратили довіру» і не можуть діяти працювати в державній охороні лісу. Хто ж, пітися, рекомендував? Хто ж висував його депутатом? І чому не розповіли виборцям про сумніви, м'яко кажучи, діяльність Гавея? Хіба ж вони обрали б його?

Та, врешті-решт, не Подоляк і не Гавей мене хвильють. Рано чи пізно (шкода, що не рано) вони своє одержать сповідь.

Мене куди більше турбует доля лісу. Бо коли й далі так поблажливо ставитимуться до лісогубів з числа охоронців, коли отак по-бюрократичному реагуватимуть на їхні вибрики, то, побоюючися, наші кучеряви Карпати з часом можуть стати геть лисими.

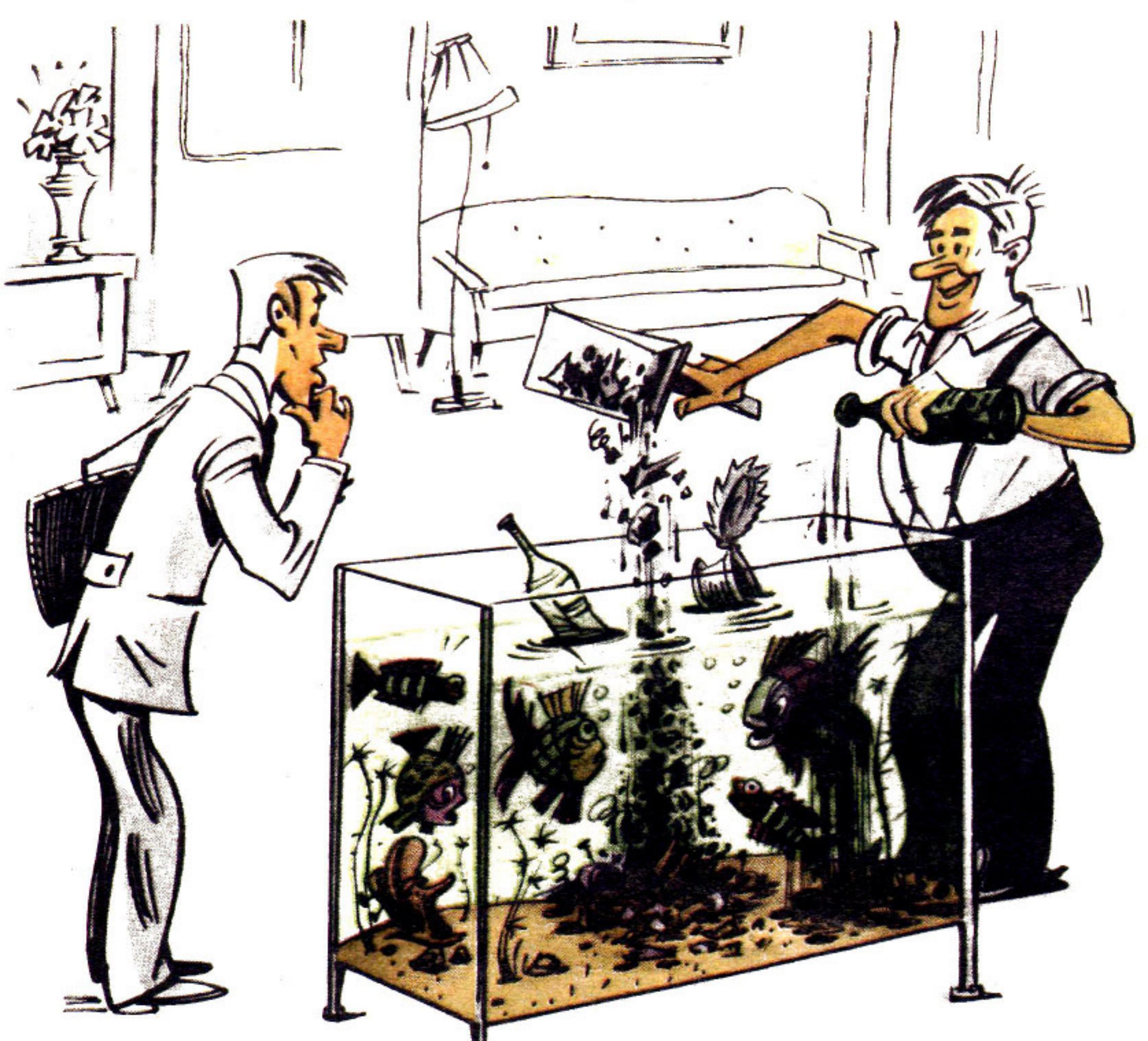
А я сам уже трохи лисий. Знаю, як це кепсько.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. «Перця».

Закарпатська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Телеграфне гентетство **ПЕРЦЯ**

УНІВЕРСАЛЬНИЙ душ

ДОНЕЦЬКА область. Чудовий санітарно-побутовий корпус на чотири поверхи з лазнями спорудило на Маніївському консокіальному заводі місцеве будівельно-управління «Доменбуд», очікуване т. Білязе. Переクリття тут зроблено так, що вода вільно проходить крізь поверхні, і душ можна приймати у будь-якому кінці приміщення. Новий корпус робітників так і називають — універсальний душ.

ЗРУЧНО, ГІГІЄНІЧНО І НЕДОРОГО

Як передає кор. ТАП із Хмельницького, Кам'янець-Подільське автотранспортне підприємство почало забезпечувати своїх пасажирів протигазами та одяжними щітками. Тепер автомобіднівкам не страшна пилюка в салонах автобусів, яких тут ніколи не прибрають.

РОЗ'ЯСНЕННЯ ТАП

До штаб-квартири ТАП звернувся секретар парторганізації Кашперівської середньої школи (Кіївська область) М. Ф. Корнієнко з запитанням: як розуміти лист-відповідь заступника голови Тетіївського райвиконкому І. Т. Безуглого від 18 листопада 1975 року про те, що холдинг у школі їдаліні два роки не працював — бракувало запчастин, а «в даний час відремонтований», — коли він (холдинг) не діє й понині?

Телеграфне Агентство «Перця» уповноважене роз'яснити, що, як вдалося встановити, у тетіївському райвиконкому дуже серйозно працюють над розвитком у саражинів почуття гумору, а тому даний лист треба розуміти як жарт.

Хоча риба і не корова...

— Та не може бути, щоб ото отакенну рибу і у ставку впіймали! — захоплено вигукнув голова колгоспу «Дружба» Євген Никифорович Лисий із поговою глянув на співрозмовника.

— Ну, може, не отаку, а ось таку! — сказав той і знову так розвів руками, що на застебнутому піджаку мало гудзиків не повідискауvalи.

— І на відку! — ніяк не міг повірити Євген Никифорович.

— На відку, кажу ж. Не короп, а пороса. Та що там порося — кабан! Я його до себе тягну, а він у мул носом уперся... А я тягну поволенки, тягну, тягну... Він назад. Десь із півгодини водив його, поки на берег витягнув. Ах упір!

— А ви в нашому ставку ловили? — поцікавився Євген Никифорович.

— Ні! Але в усякому водоймищі така риба водиться. Бо воно, де вода, там і риба.

...Наступного дня ще й не розвиднялося, а Євген Никифорович Лисий був на ставку. Розмотав відку, плюнув на черв'яка, промовив: «Ловись, рибко, велика й малая, — і став чекати. Годину чекав — не клює! Ще годину — не клює! Поплавок, мов намальований на картині: ні вільо, ні вправо, ні вниз, ні вгору.

«А може, тут і риби немає! — подумав голова і від тієї думки аж почервонів. — Це ж люди побачать, то що ж воно буде! Скажуть, що голова у ставку черв'яка купає. Треба, про всякий випадок, сиди малків коропа кинути. Нехай ростуть. А восени виловимо — і колгоспові свіжі копійка буде. Бо що та риба — у воді кинув і нехай росте. Це ж не

корова, якій сіно — давай, жом — давай, ферму до зими — готовий. І головне, догляду ніякого не треба».

Сказано — зроблено. Через декілька днів сорок тисяч мальків розплівся по сорокагектарному дзеркалі ставка колгоспу «Дружба».

Довідалися про це голови колгоспів імені Чкалова, імені Пархоменка, імені Леніна — І. В. Грінюк, М. М. Ковальчук та П. Г. Денисюк. Аж заздрість їх узяла. Це ж виходить! У Євгена Никифоровича Лисого рибка буде, а у наших ставках тільки пуголовки водитимуться! Заринили і вони свої ставки.

Какуту, після того у них навіть робочий день починається такою розмовою:

— Ну, як там Денисюк, упіймав щось! — запитував, скажімо І. В. Грінюк.

— Та отакісінку, було, впіймав, — інформували його очевидці.

— Ну, а в Ковальчука ловиться!

— Де там ловиться! Вчора у магазині знову кілограм свіжомороженого хека брав.

А у Євгена Никифоровича теж не клювало. Тому наступного року колгосп «Дружба» запустив у свої ставки ще 25 тисяч мальків. А воно знову на риби, ні луски.

«Може, якася дірка у тих ставках є, — розмірковував Є. Н. Лисий, — бо куди ж риба зникає! Так ні. Була б дірка, так і вода втекла б».

Зробивши такий логічний висновок, Євген Никифорович відкликався від ставки. За п'ять років аж 91 тисячу запустили. Виловили ж усього п'ять центнерів товарної риби.

А в колгоспі імені Пархоменка із шестигектарного ставу — один центрнер. В колгоспі імені Чкалова — жодної рибки. хоча й ці господарства щороку запускали не одну тисячу мальків, сподіваючися одержати з того чималенький прибуток. Але не побачили вони того прибутку, як засіць власних вух. Бо собівартість кілограма коропа, наприклад, у колгоспі імені Леніна становить десять карбованців, а збиток від рибництва — дві тисячі карбованців.

А все через те, що риба — не корова, і, як вважають деякі голови колгоспів Корецького району, — догляду не потребує.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Бєлинова М. Р., працюючи головним бухгалтером колгоспу ім. Куйбишева Катеринопільського району на Черкащині, не соромлячись, запускала руку в громадську касу. Група колгоспників написала про це лист Перцеві.

З Катеринопільського районного комітету народного контролю повідомили редакцію, що факти підтвердилися. За порушення фінансової дисципліни Бєлинкову з посади головного бухгалтера знято. Справу про її зловживання передано слідчим органам.

ХРОНІКА НОВИН

ДОСЯГНЕННЯ

У ресторані «Метеор» громадянинові Фещуку подали замовлений ним суп через 2 години 15 хвилин, що на 4 хвилини перевищує досягнення, встановлене у цьому ж ресторані для горохового супу з фрикадельками.

НОВЕ В КІБЕРНЕТИЦІ

Науковцям дослідного інституту проблем вільного часу вдалося скласти алгоритм гри в підкидного. Тепер електронно-обчислювальна машина «Веселка» під час обідньої перерви грає одночасно шість партій, залишаючи з дурнях до вісімнадцяти молодших наукових співробітників.

ЩЕ ОДНЕ ВІДКРИТТЯ

Громадянка Пантерова, розлучившись із шостим чоловіком, заявила кореспондентові журналу «Хімію — в побуті», що вона відкрила періодичну систему аліментів.

Є СВІТОВИЙ РЕКОРД!

Вчора електрик ЖЕК-17 Тимофій Довбня влаштував найдовше в світі коротке замикання.

Черговий хронікер
І. ГУСАЧЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У колгоспі ім. Крупської Черкаської області комунгоспом відав В. Корунець. Правою рукою був у нього бухгалтер Л. Хорищенко. Обидва діяли у злагоді, і завжди у них права рука знала, що робить ліва, а ліва знала, що робить права. Певний час не знала тільки ревізійна комісія, що в тому комунгоспі утворилася велика недостача матеріальних цінностей. Колгоспники написали про це лист Перцеві.

Як повідомив голова Лисянського районного комітету народного контролю тов. Засаднєвич, факти підтвердилися. Проведеною ревізією в комунгоспі виявлено нестачу на суму 1122 крб. Правління колгоспу зняло з роботи Корунца і Хорищенка. З них танож стягнуто всю суму недостачі.

жалію дідуся, позбавлю зайного клопоту, бюрократизму всілякого.

Ви хлипаєте? Не треба, дідуся, хвильоватися! Я розумію, ви з відчюності до мене. Заспокойтесь. Все добре. Що б то я за онук був, щоб не загадати про дідову спадщину! Нате ось хустинку, витріть слози, а то в конторі подивляться на ваші почевоні очі та їх подумають, що я вас силоміць приволік. А я ж вас не примушую. Ви собі йдете по добрій волі. Тільки, діду, не човгайте ногами, бо мені говорити про це набридло! Ви ж зрозумійте, що, по-перше, коли так ходить, то на нього дивиться не дуже приємно, а, по-друге, — не забудьте, що ці черевики ще попослужать вам. Не щороку ж і нові купувати, ніби школяреві якому.

Може, ви боїтесь, що відпишете все мені, а самі лишитесь ні з чим? Не бійтесь. Буде скрута, то дасте знали комусь із родичів — допоможуть, в біді не залишать. Хіба вони не мають совіті чи обов'язків своїх не знають?

О, та ось уже й нотаріальна контора. Бачите, дідуся, коли радість на душі, то їх шлях здається коротшим. А чуете, як пташки висвистують? Ни, ни, хвилиночку. Це не пташки. Це у вас в грудях так свище. Ха-ха! Чого б воно? Видно, ота музика в грудях від хвильовання, що таке добре діло робите. Тоді давайте постоімо. Відпочинемо. Бо куди з таким свистом до нотаріуса підходити. Ще налякаєтесь. А там, як правило, жіночки сидять. Чутливі до всього.

Чого це ви на лаву оту зелену так дивите? Сісти хочеться? Е-е, ні, не можна, діду. Я б і сам сів, бо ви мене таки добре насіпали за дорогу. Ale обійдемось. Ви ж колись господарем були, то знаєте, що коли кінь утомлений, йому одразу ніколи не дають води. Щоб не запалився. Так і з вами. Пройшли чимало, а тепер тільки сядете, тоді я вас довго не поставлю на ноги. А тим часом в конторі перерва на обід. Розумієте наше критичне становище?

Ви, діду, щоб швидше відсапатись, дихайте носом. І ще зробіть так: наберіть повні легені повітря і затримуйте його, доки не нарахуете до десяти. Кажуть, це підтримує серце. Масажує. Ну, вдихайте! Та-ак, один, два, три, чотири... Ет, хто ж після чотирьох видихає! Я ж казав, до десяти треба.

Та дідько з ним, з тим диханням. Ми сюди не на лікувальну фізкультуру прийшли. Вдома будете дихати. Пішли! Тільки міцніше опирайтесь на мою руку, бо тут східці.

Зайдемо, то не допитуйтесь черги. Червонолиці молодики, котрі завиляють копії атестатів, і постоюти можуть. А у вас справа важлива і термінова.

Тільки не вішайте голови, вище її тримайте! І веселіше, дідуся! Ви, звичайно, трохи стомилися. Але на зад буде легше, бо вже хоч ота спадщина не лежатиме тягарем на ваших плечах.

І ми ще, знаєте, що зробимо? Пошукаєте по кишенях, може, де карбованець заваляється, то я вас додому, як барона, на таксі привезу.

Ну, дідуся, веселіше! З вами по руч — ваш рідний онук.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

МОНОЛОГ ОНУКА

Ну, дідуся, ось і я. Прибув, як і обіцяв. Здрастуйте! Швиденько збиратесь та їх подамося. Ні, ні, умиваєтися не треба, щоб часу не гаяти. І піджака отого старенького на себе не напинайте. Беріть новий костюм, білу сорочку і ось ці черевики цілі. Та-ак, треба було б вас підстригти, бо трохи задовгє волосся. Але нічого, приймуть за молодика. Ха-ха!

Тепер пошукаємо, де ваш паспорт. Ага, ось він. Безстроковий, значить, дійсний. Прописка теж є — ажур.

О ні, палиці, упаси вас боже, не беріть. Навіщо вам палиця, коли я з вами, ваш онук рідний. Опора надійна, як залізобетонний стовп. Ха-ха!

Квартиру давайте замкнемо на всі замки. А то ми підемо, а тут ще якийсь лоботряс почистить ваше майно.

Ось ми й на вулиці. Тримайтесь, тримайтесь, дідуся, за мене! І, прошу вас, не човгайте черевиками по асфальту. Ноги, ноги піднімайте вище. А то ви, ніби водолаз на свинцевих підошвах. Ха-ха! Та-ак, уже краще. Це ви просто ходите розучились. Все лежите та їх лежите. Ну, нічого, доки до нотаріальної контори доберемося, розходитесь. Розженете кров у жилах.

І веселіше, дідуся! Вище голову! Бо ж люди кругом, а у вас такий пригнічений вигляд, ніби я вас не до нотаріуса державного веду, а, прощайте, до живодера. Ха-ха!

У вас настрій поганий? Даремно, діду. Ранок такий теплий, привітний, сонечко усміхается, а ви ніби й не помічаєте тієї краси, носа повісили. Та ви тільки прислухайтесь, як он пташки співають, аж заливаються щебетом. О, якась просто висвистує. То вони так радіють, що діток вигодовують. Зміну собі, значить, виращують.

А вам хіба не радісно, що з онуком рідним ідете, щоб спадщину йому відписати? По обличю бачу: повеселіло, навіть порожевіло від задовolenня. Певно, й пісня з грудей рветься. Але тут, діду, не можна співати. Вулиця, люди, ще хто подумає, що нализається старий. Ха-ха! Ни, ви вже, дідуся, потерпіть. Відпишете все на мене, звільнитесь від отого останнього тягара в житті, тоді вдома і заспіваете, розрядите свої емоції.

Ви, діду, тільки зрозумійте, яке це щастя вам привалило, що ось зі мною йдете! Все просто, легко, без мороки. Тільки не човгайте так! Ноги вище піднімайте! А уявіть собі хоч на хвильинку, що б ви робили, коли б довелося все оформляти вдома?

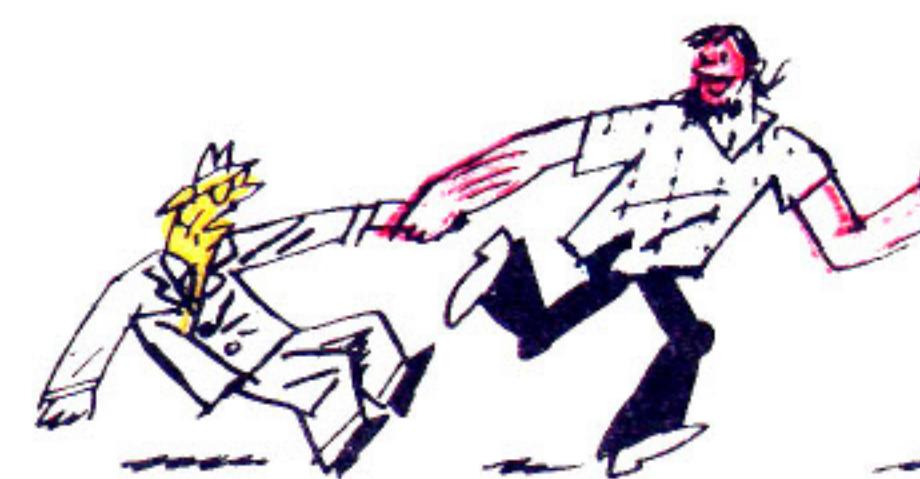
Особисто я не позаздрив би вам. Це ж нотаріуса запрошуй, лікаря викликай, свідків шукай.

А, не дай би бог, щось з вами трапилося, тоді ще гірше. Це ж певний час ні до вашого майна, ні до ваших грошей в ощадкасі ніякого доступу. А там починаються пошуки спадкоємців. Доки розберуться, хто з них — пряний, а хто — ха-ха! — «крикий»... Ге, діду, тяганина неймовірна!

Та наліпляться у ваші родичі такі, що ви про них і не чули ніколи. Та ще почнуть варнякати, що, мовляв, розумний був дід, а й не допетрав, як спадщиною розпорядитися.

А так я вас виручую. Все чин-чином зробимо за одним заходом. Одним рипом. І ось, бачите, ніхто з родини до цього не додумався. А я таки додумався. Твердо вирішив: по-

ТРИБУТОК в "МАГАРАДЖІ"

ГУМОРЕСКА

Коли холодильник остаточно збожеволів, він почав борсатись, труситись і випромінювати стільки тепла, що у сусідів по сходовій клітці зацвів кактус, який цвіте єдиний раз у своєму житті на островах в Атлантиці. Я зрозумів, що так далі бути не може. Тим більше, що мене за тиждень перед тим покинула дружина, сказавши, що від такої спеки в квартирі у неї погано в роті. Справді, останніх кілька днів вона мовчала, і я міг спокійно з нею сперечатись. Але все одно далі так жити було неможливо, бо темпераментний холодильник ночами почав світитися.

Я подзвонив у ремонтну майстерню і розповів все, не приховавши найменших подробиць. Майстер зізнав мене добре — ми не раз закусували на кухні після чергового ремонту, — отож він не чіплявся і повірив на слово. Однак у погоджений час не прийшов. Я на кілька днів узяв відпустку за власний рахунок, але марно — майстра не було. Тоді я пішов у майстерню і про все переповів бригадирові. Коли я скінчив, він витер чоло і надовго замислився. Нарешті сказав:

— Ви підраховували, скільки вже заплатили за ремонт вашого гарячого опудала?

Після цього ми сіли з олівцями в руках і зробили потрібні обчислення. Виходило, що холодильник нагрів мене на дві місячні зарплати.

— Розумієте, у нас є совість, — підсумував бригадир, — ми не можемо більше брати з вас гроші, а безплатно ремонтувати нам ніхто не дозволить. Моя вам порада: продайте ваш холодильник, але бажано в інший район. Он у сусідньому план по наданню послуг не виконують...

Він прохально зазирнув мені в очі й потиснув руку.

Я дав оголошення і став чекати. Приходили різні люди, та ніхто чомусь не поспішав витягти гроші. Один клієнт, правда, кілька днів підряд забігав, «Перемальовую схему», — пояснив він. — Ваш холодильник — чудовий апарат для в'ялення риби. Ви любите тараньку? Звісна річ, хто її не любить, але холодильника кінець кінцем так ніхто й не купив. Що ж робити? Різні нелегкі думи роїлися в моїй голові, аж нарешті допомогла дверничка. «Здайте його в утиль, і квит», — сказала вона твердо.

А й справді, чому б не здати негідника? Зруйнував сім'ю, спровокував кактуса... Вранці я подзвонив у контору по збору металобрухту і попросив приїхати по метал.

— А скільки його у вас? Тонн з десять маєте? — запитали мене. — Що? Один-єдиний холодильник? Та його на спині донести можна...

Трубку поклали, а я пішов на кухню і спробував закинути холодильника на спину. Він не піддавався. Зрештою, ми виламали з ним вікно, після чого я переодягнувся і пішов на роботу. І тут прийшов на поміч колектив — всі радили звернутись у транспортне агентство. Не гаючи часу, я сходив туди і заплатив троячку. Незабаром двоє здорованив разом зі мною котили на величезному фургоні до моого дому. Відверто кажучи, хвилинами я почував себе трохи винуватим перед холодильником: не зміг один на один впоратись, так найняв за гроши сторонніх людей... Але сім'я, кактус, поневіряння... Ні, відступати і виявляти ліберальну м'якотільність ні до чого!

Здоровані буквально виштовхали холодильник за поріг, ще кілька сходових маршів, — і він закректає у буді. На місці вони по-молодецькому виліхали його у захаращений залізячям двір. Потім хлопці так само вправно здерли з мене ще троячку — за те, мовляв, що все зробили швидко й по-людському. Очманілій від усього, я ще деякий час стояв у дворі, милуючись білоніжними боками свого божевільного квартиранта, який на фоні різних іржавих потвор здавався просто-таки казковим магараджею. Потім пішов у контору по гроши. Виявилось, що виплата, на жаль, проводиться лише тричі на рік та й то через житлово-експлуатаційні контори. Я багато разів ходив у ЖЕК із нагадуваннями, але тільки вчора мене викликали повісткою і вручили за зданий холодильник 80 копійок.

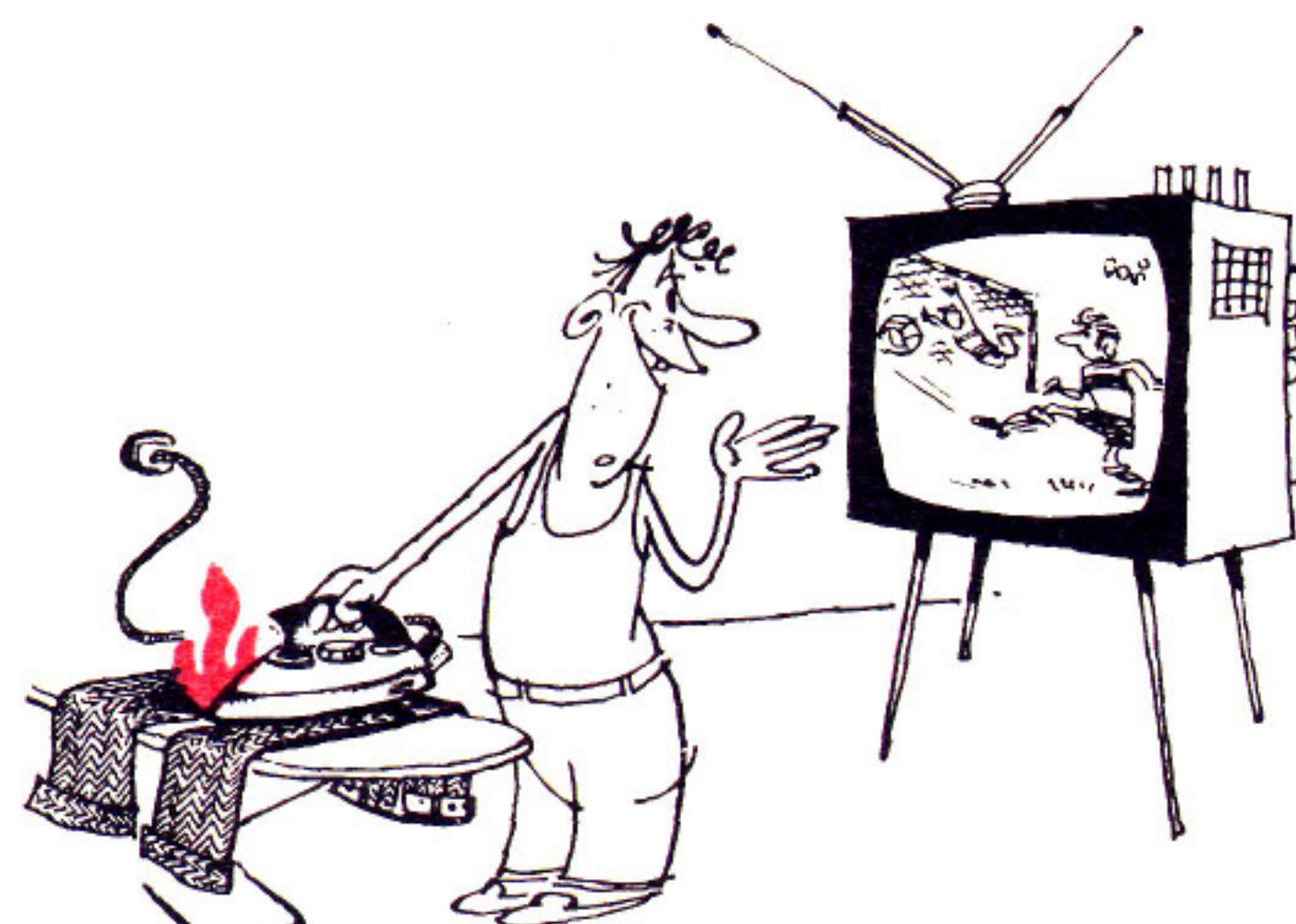
— Оце і все? — запитав я.

— Все, — відрізала касирка, — Ще подякуйте, що хоч це одержали. Ви ж там здали якесь геть перепалене залізо.

Володимир ПАЛЬЦУН.

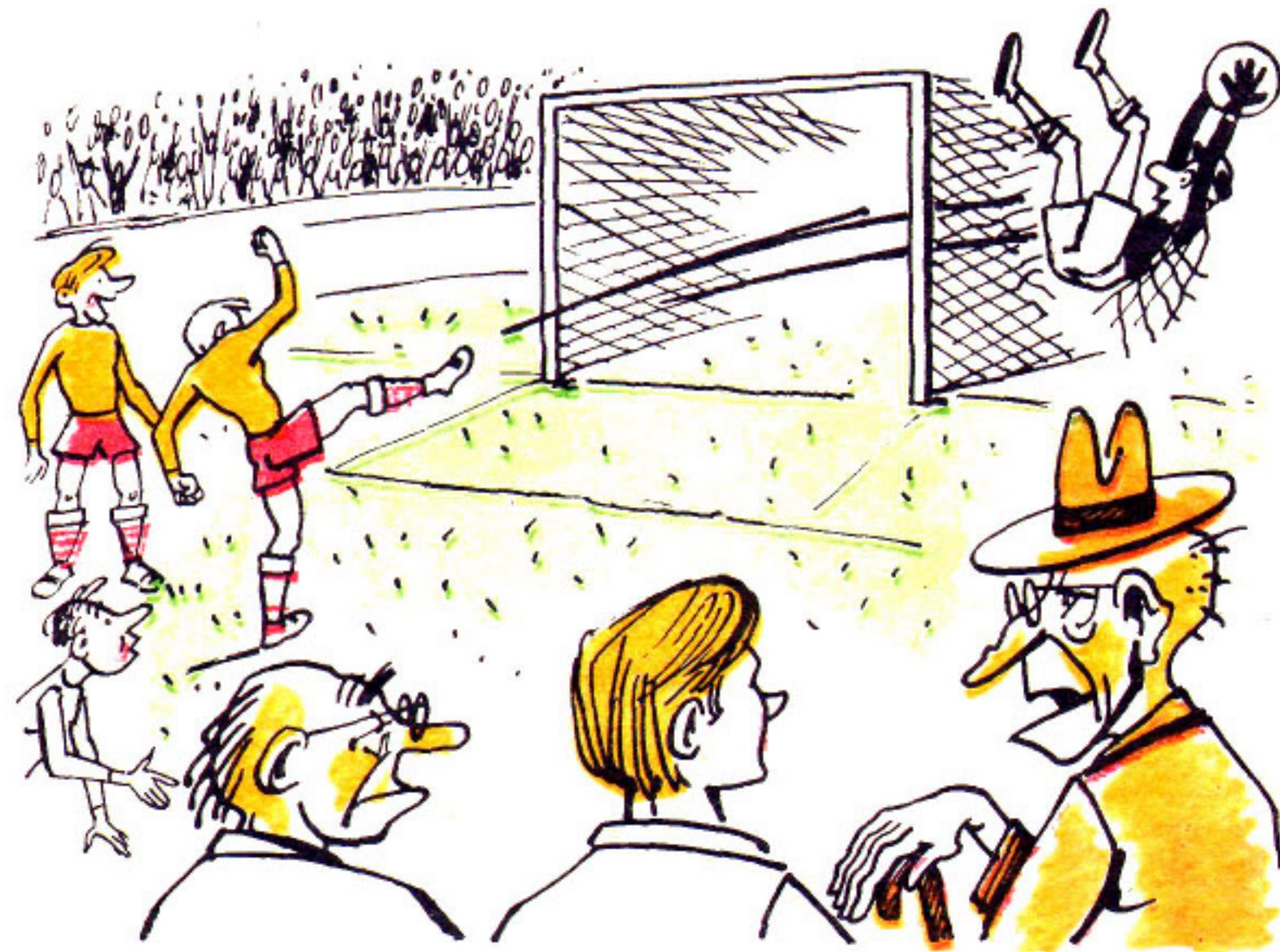
м. Львів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА (м. Вінниця)

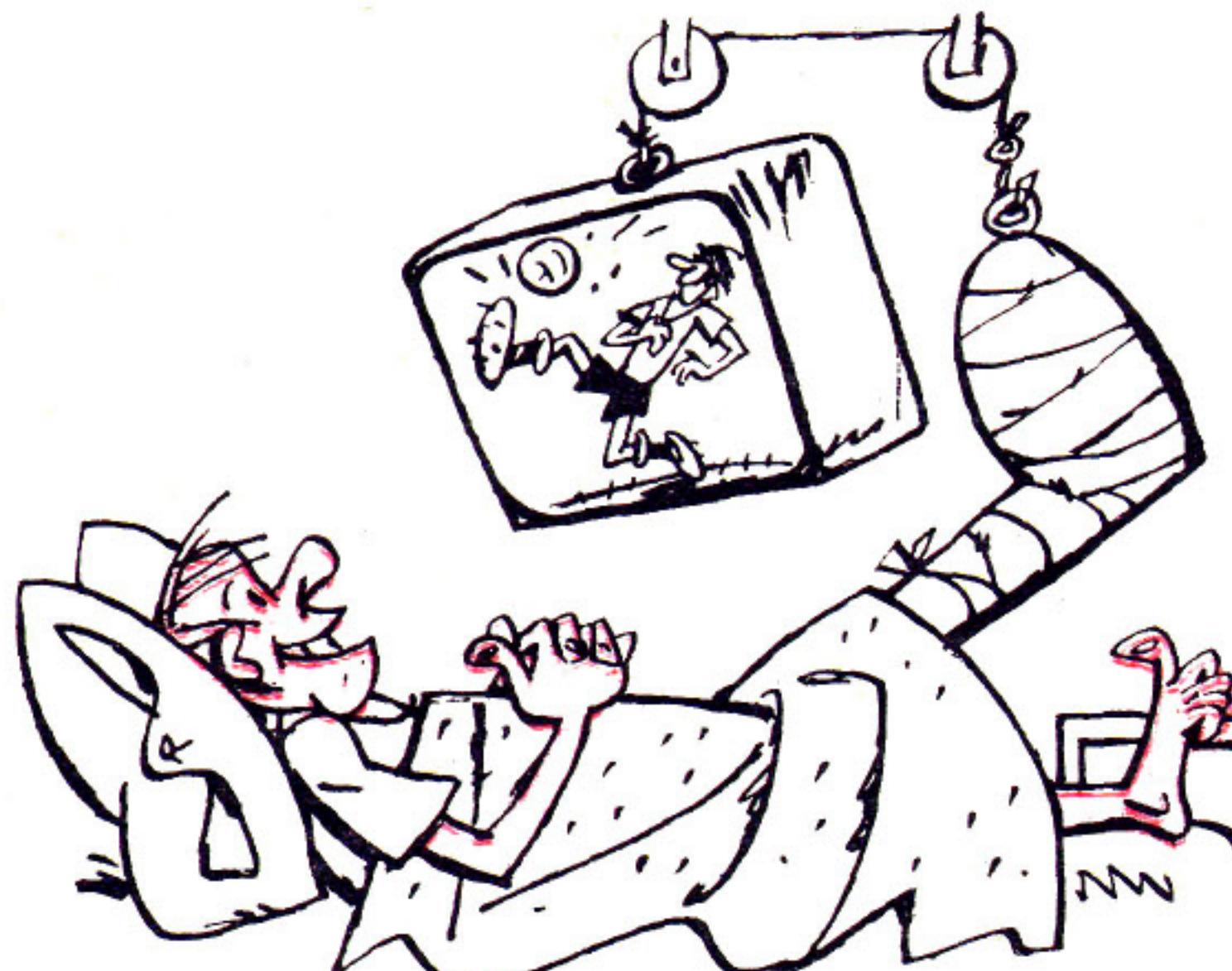
— От що значить грati з вогником!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Хіба це удар? От колись були удари!

Мал. В. ГЛІВЕНКА

Поєднання приємного з корисним.

Примруженим ОКОМ

[Низка дистихів]

Людина ця — із диму, із пих...
От би дмухнуть, мов на кульбабу: пхи!..

Лукавий сам себе боїться:
в очах у нього зло двоїться.

Кому оди, кому пригоди,
а Стасі-кумасі — комоди та моди.

Сюди-туди, як м'ячик,
вистрибує «діячик»!

Завен інтрига — сила кволих...
Не вдарить він, то хоч уколе!

Грати в жмурки завше він готовий:
поміж слів ховається в розмові.

Дійти до восьмої горизонталі
Є мрія в пішака... не далі!

Є давня істина одна:
далося легко — гріш ціна!

Оходив великим цабе.
Вже шанує не лиш себе.

Думки в рядки ладнає з хрустом...
Гей, почувався Прокрутом!

Боягуство затхлу воду хлопче.
А відвага — мед... Утямив, хлопче?

Ціляв у недруга, та слово — рикошетом —
попало в друга... Лихо з цим дуплетом!

— Пішов додому і знову забув скласти своє крісло-ліжко...

Думки ненафоком

- Того, що ми іноді дозволяємо собі, ніхто б не дозволив нам.
- Засуджений на довічне ув'язнення в собі.
- Всім хочеться бути причетним до чогось великого.
- Наріжним каменем не кидуються.
- Спресоване мислення.
- Так вдало маскував свої думки, що ніхто їх не помічав.

Володимир БРЮГЕН.
м. Харків.

● Велике видно тільки здалеку.
Ось чому ми не бачимо своїх недоліків.

- Там, де працюють з холодком, пальми першості не ростуть.
- Скільки талантів загинуло від укусів зеленого змія!
- Ніколи не їхав до батьків з порожніми руками. Завжди віз торбу для сала.

С. КИРЕЙЧУК.

м. Мозир
Гомельської області
БРСР.

У славному місті Хмельницькому, по вулиці Затонського, є довгий паркан, а на паркані — щит.

На щіті значиться: «Комплекс пологового будинку на 250 ліжок і жіноча консультація на 300 відвідувань в день». Будівництво здійснює БУ № 2 тресту «Хмельницькжитлобуд». Початок будівництва III квартал 1975 року, введення в дію — 1977 рік».

Так от, як самі розумієте, паркан і щит з оптимістичною інформацією перебувають вище того рівня, який на географічних картах звичнозначається, як «вище рівня моря». А от те, що по той бік паркана і щита...

Тепер трохи історії. Незабаром акушери і гінекологи міста відзначатимуть сорокаріччя від дня відкриття пологового будинку на 150 ліжок. Для Проскурова, яким було місто Хмельницький в середині тридцятих років, той лікувальний заклад міг вважатися і вважався останнім словом будівельної і медичної техніки. Для обласного центру, міста, яке бурхливо росте і розвивається, для сьогоднішнього Хмельницького, пологовий будинок-ювіляр, м'яко кажучи, тіснуватий.

Приємна статистика засвідчує, що приблизно кожні дві години в місті з'являється новий хмельничанин чи хмельничанка. Причому, з легковажністю, притаманній дитячому вікові, свою появу на світ вони абсолютно ні з ким не погоджують і не попереджають про це будівельні організації. Перенести пологи на кінець наступного кварталу в звязку з «об'єктивними» причинами — запаркою на будівництві, — акушерські науці ще не вдалося ніде в світі, і вимагати чуда від головного акушера-гінеколога міста Хмельницького тов. Тараненка П. П., як і від його колег та підлеглих, не доводиться.

Залишається вимагати чуда від хмельницьких будівельників.

Але чому — чуда?

Чи не досить буде вимагати від них чесного й сумлінного виконання своїх прямих службових обов'язків? Слово честі, цього вистачить.

Держава щедрою рукою відрахувала на спо-

Вище рівня

i... НИЖЧЕ

рудження і обладнання акушерсько-гінекологічного закладу 2 мільйони 478 тисяч карбованців. Кошторисом мудро передбачено все — від складних залізобетонних конструкцій до сніжнобілих, м'яких, стерильних пельюшок.

Ну, стерильні пельюшки — то парафія акушерок, хай вони собі ними голови клопочуть, але ж до залізобетону акушеркам — зась. Тут уже починається парафія будівельників. Та якось так воно вийшло, що за 1975 рік, рік початку будівництва, з усіх виділених коштів освоїли лише... 180 тисяч карбованців.

От тепер-то й приспіла пора заглянути по той

бік паркана на вулиці Затонського. Заглянувши, ми побачимо те, що на географічних картах звичнозначається — «нижче рівня моря». Мовою будівельників така картина ландшафту іменується «проходженням нульового циклу». «Земля досі нас тримає...» — образно висловився виконроб будівництва тов. К. І. Карпенко.

А мова цифр — та взагалі невесела: за два місяці цього року будівельники спромоглися виконати план аж на... 36 процентів!

З цього приводу заступник начальника комбінату «Хмельницькпромбуд», тов. А. Я. Кузьменко дає такі пояснення: «На те були об'єктивні причини...»

«Об'єктивні причини», вони що ж... Вони — штука хитра. Без них, мабуть, немислимє жодне будівництво. Віримо: вони є! Самбірський ремонтно-механічний завод (директор тов. Сем'як) недодав будівництву половину потрібних металевих конструкцій. Чернігівський (директор тов. Стародуб) — теж половину. Живучі «об'єктивні» причини!

Але ж і вам, вельмишанові товариші з тресту «Хмельницькжитлобуд», дано право кого слід залізою рукою взяти! Витрясти з кожного, хто вам заборгував, усе, що належить! Не забуйте про це. І коли справа круто заварюється, не будьте церемонними барішнями. Ви ж — сила! На вашому боці — могутня армія майбутніх матерів міста Хмельницького. Тих молодих жінок, яких 18 лікарів змушені примати в чотирьох маленьких кабінетах! Як вам така арифметика? Понад чотири лікарі на один кабінет жіночої консультації, яка діє сьогодні в славному обласному центрі, місті Хмельницькому! Либонь, що затисно? Га?

Отож вибирайте з «нульового циклу». Щоб було «вище рівня моря». Щоб уже над котлованом щось показалося. Щоб було на рівні. На рівні сучасних методів будівництва. На рівні сучасної медицини.

І взагалі, на рівні сучасних вимог!

Г. ЛОЗУН.

Мкртчян КОРЮН

ПІВПОДЯКИ

Авет у вранішню годину,
Коли цвіте, співає все,
Півбарана поклав на спину
І в дар начальнику несе.
Дружина мовила з докором:
«Нести півшти — як не гріх?!
От цілу — це було б не сором.
Хіба ж ми гірші від усіх?
— Не буду більше добавляти,—
Авет рішуче проказав,
Адже мене на півзарплати
Начальник цей на службу взяв.

ЖАБИ І ЛЕЛЕКА

В двох жаб зайшов гарячий спір,
Хто з них є господинею болота.
— Моє воно! Моє ще з давніх пір.
— Та ні, моє, повір!
Чи сперечатися тобі охота?
— Ти зрозумій, дурна ти голова,
Моє болото!..
— Ква, ква, ква...
Отак обидві ревно дерли рота,
Аж поки Чорногуз цих забіяк
Не проковтнув обох... Ось як!

СОПІЛКА З ХАРАКТЕРОМ

— Чому, — спитав Господар Пастуха, —
Я здалеку лиш чую спів сопілки,
А близичче підійду — лунає тільки
Якась нудна мелодія й глуха?
— Сопілка з норовом, — той відповів,—
І ось, хоча вона й солодкозвукова,
Не хоче розсипати срібний спів,
Коли стовбичить поруч десь... тварюка.

П'ЯНИЦЯ І ЙОГО ДРУЖИНА

Руками тримаючись ледь за паркани,
Пішов до басейну купатися п'яний.
Тут, одяг поклавши на камені свій,
Зібрався стрибнути у воду мерщій.
— Куди понесло тебе, чорта дурного? —
Із криком дружина підбігла до нього.—
Чи мало мені завдаєш ти біди?
Ти ж бачиш, нема у басейні води!
— Ну й добре, — той каже, — що вилили воду,
Бо я ж, як ти знаєш, не плаваю зроду!

З вірменської переклав
Дмитро СОЛОДКИЙ.

НЕ ПІД СИЛУ...

Жарт

Купив я картку «Спортлото» —
Потрібні гроші на авто.
Присів за стіл, задумавсь тяжко,
Відкоркував «Боржомі» пляшку —
І раптом з пляшки виліта
Старий Хоттабич. І пита:
— Що хочеш, о мій повелитель?
Я все зроблю тієї ж' миті!..
Дивлюсь, очам своїм не вірю.
— Жартуй, жартуй, та знай же

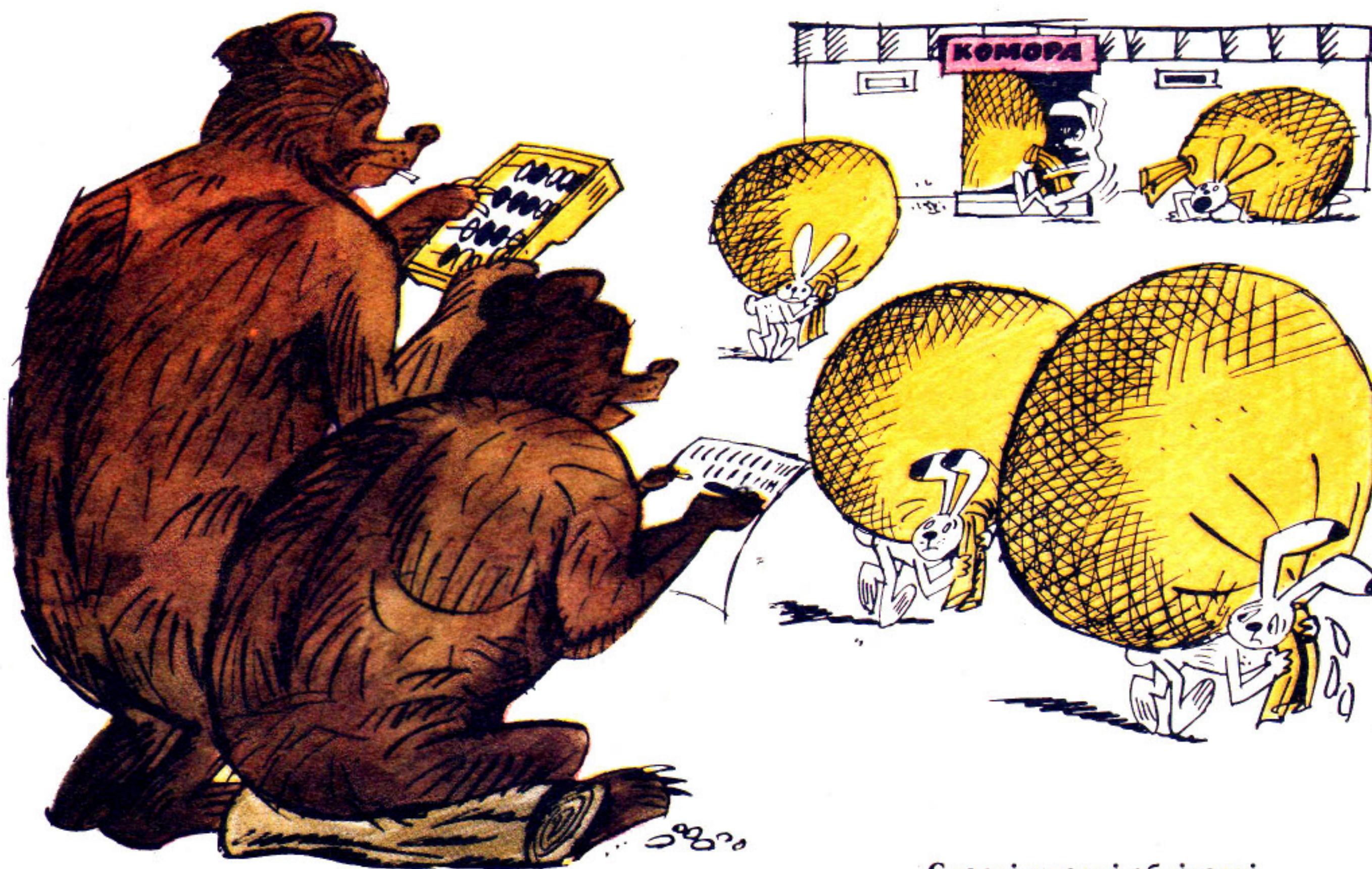
міру!

— Ну, то скоріше, жду наказу!..
І тут просяяв я відразу:
— Ну, що ж, як так — тоді негайно
Шість видів спорту відгадай-но!
— Ну, це для мене просто, сину,
Ось вирву зараз волосину...
Хокей, футбол, туризм, стрільба,
Валет, король, очко... Ти ба!
Щось не виходить... От так диво! —
І знов скубе волосся сиве.
Коли ж не стало бороди,
Він простогнав: — «Подай води!
О, я безсилій! Я — ніхто!
І хто придумав «Спортлото»?
Було б щось легше загадати,
То я відразу міг би дати:
Приміром, дачу чи авто...
Ні, не під силу «Спортлото»!
Зітхнув старий Хоттабич тяжко
І знову заховавсь у пляшку.

Ігор СІЧОВИК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Славні хлопці-обліковці.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «Тарель із голубими берегами» («Перець» № 1 за 1976 рік) йшлося про те, як учениці Миронівської середньої заочної школи (Карапишівський консульстант) Куликівській Олені безпідставно видали золоту медаль «За відмінні успіхи в навчанні, праці та зразковому поведінку».

Як повідомив секретар Київського об'єму КП України тов. Сонолов, факти підтвердились. Нагородження О. Куликівської золотою медаллю снасовано, атестат про середню освіту особливого зразка, виданий на її ім'я, вилучений і анульований. Завідуючим Карапишівським консульстантом Бабця І. Ю. з посади звільнено. На завідуючого Миронівським районом Баштового П. В. накладено адміністративне стягнення. Куликівський О. М. від обов'язків головного лікаря Карапишівської дільничної лікарні звільнений.

КОЛЕСА КРУТЬЯСЯ...

Слідчому Іванові Запідозренку, як завжди, не застило.

Ще вчора, проходячи поблизу, він милювався новим, нещодавно отриманим агрегатом. І ось... Зерновантахувач стояв похилившись, спотворений невідомими. Колеса зникли.

В очах слідчого, які завжди випромінювали впевненість, ледь жевріла надія. Цього разу в голові з'явилися самі лише згадки, версії та припущення.

Уявляла картину злочину. Ніч... Місяць сором'язливо причаївся за хмарами... Невиразні тіні нечутно порають біля зерновантахувача... Тулячись до парканів, тіні зникають у темній вулиці... Їхні постati розчиняються в мороці... Весняний дощ змиває сліди...

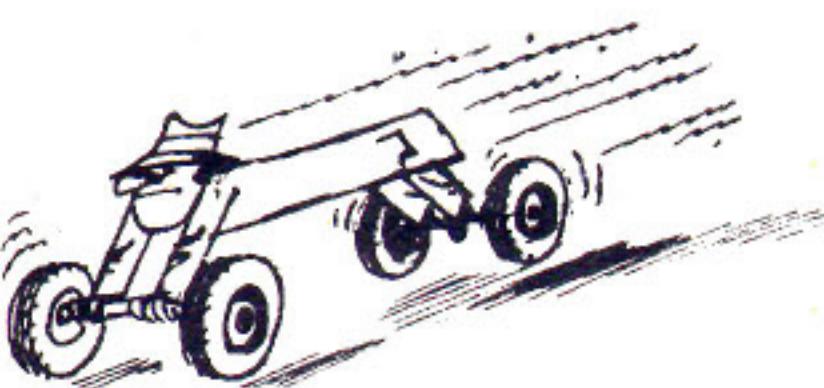
Слідчий зіткнув і закліпав очима, відганяючи химерні думки.

«Втомився, — подумав Запідозренко, — цілий день гасаю по району. Добре, що голова колгоспу виділив для пошуку свій бобік. Чудова усेतка машина! Безідомовна. І колеса нові... Стоп! Нові! Такі ж самісінські, як і на зерновантахувачі були!» — близькавка спалахнула в його мозку згадка.

Іван Запідозренко відійшов од калікі-зерновантахувача і повільно рушив до істини в образі машини ГАЗ-69, біля якої стояв шофер, потираючи змоклі від хвилювання долоні, і тримаючи гумами застосковав себе: слідчого боятися — з головою колгоспу не їздити, слідчого боятися — з голо-ло-ло-вою не...

Попереджаємо вас, шановні читачі, що майже вся ця історія вигадана, але те, що в колгоспі ім. Гоголя Машівського району Полтавської області Й справді стоять нові зерновантахувачі КШП без коліс, то це — факт. Бо ті колеса крутяться під машиною Мисика Дмитра Сильвестровича, голови цього колгоспу. А скільки вони так крутитимуться, знає лише слідчий Іван Запідозренко, який, на жаль, теж вигаданий.

В. ВОДОП'ЯНОВ.

А МИ Ж ПОПЕРЕДЖАЛИ...

Наша совість чиста. Ми виконали свій обов'язок: зробили все, що було в наших силах, аби зупинити його, молодого і недосвідченого, не знайомого з рельсфом нашої місцевості. Ми наводили приклади, зверталися до його розуму, будили почуття відповідальності, співали, що єдине «только съмволет можно долететь...» Він же нас не послухав — і поїхав. Ви бачите, що з цього вийшло.

Не знат, бідолаха, що вулиця Тимірязєва у нашому місті Смілі на Черкащині давно вже, повільно, але впевнено, перетворюється на глибочезний яр, якому ми навіть назуви встигли придумати: яр імені Ярового. Тобто, імені начальника міськнормгоспу товариша Ярового В. І., який денно і нощно опікуються благоустройством нашого міста.

Ну, що ж, доведеться тепер нам, мабуть, так і залишити цю автомашину як пам'ятнику нашему славному міськнормунгоспіві...

Розповідь мешканців вулиці Тимірязєва занотовала С. СЕРЕБРЯКОВА.

СЕКРЕТ ФІРМИ

Розділ I. Пильність і ще раз пильність!

Зібрали начальники відділів, директор зробив коротку, але сильну заяву:

— Товариши! Останнім часом спостерігаються випадки просочення інформації за стіни нашої фірми. Це, товариши, насторожує. Я далекий від думки, що серед нас завісся агент. Але дехто з наших працівників, очевидно, самозаспокоївся і втратив почуття пильності. З цим треба негайно кінчати. Пам'ятайте: там стежать за кожним нашим кроком. Отже, попереджаю: ніяких довідок, ніяких даних і взагалі — ніяких контактів! Питання будуть!

— А що, як вони, — обережно поцікавився начальник відділу кадрів, — завітають до нас із офіційним візитом? Віписувати перепуски чи як?

— Ні в якому разі! Ми мусимо зробити усе для того, щоб закрити їм усікий доступ до наших матеріалів.

— Але ж існують відповідні положення...

— Нічого! — директор енергійно рубнув рукою повітря. — Я думаю, нас зрозуміють, якщо ми в інтересах справі підемо на дякі, так би мовити, порушення етикету. Краєша похертуювати добрими стосунками, аніж видати їм наші секрети!

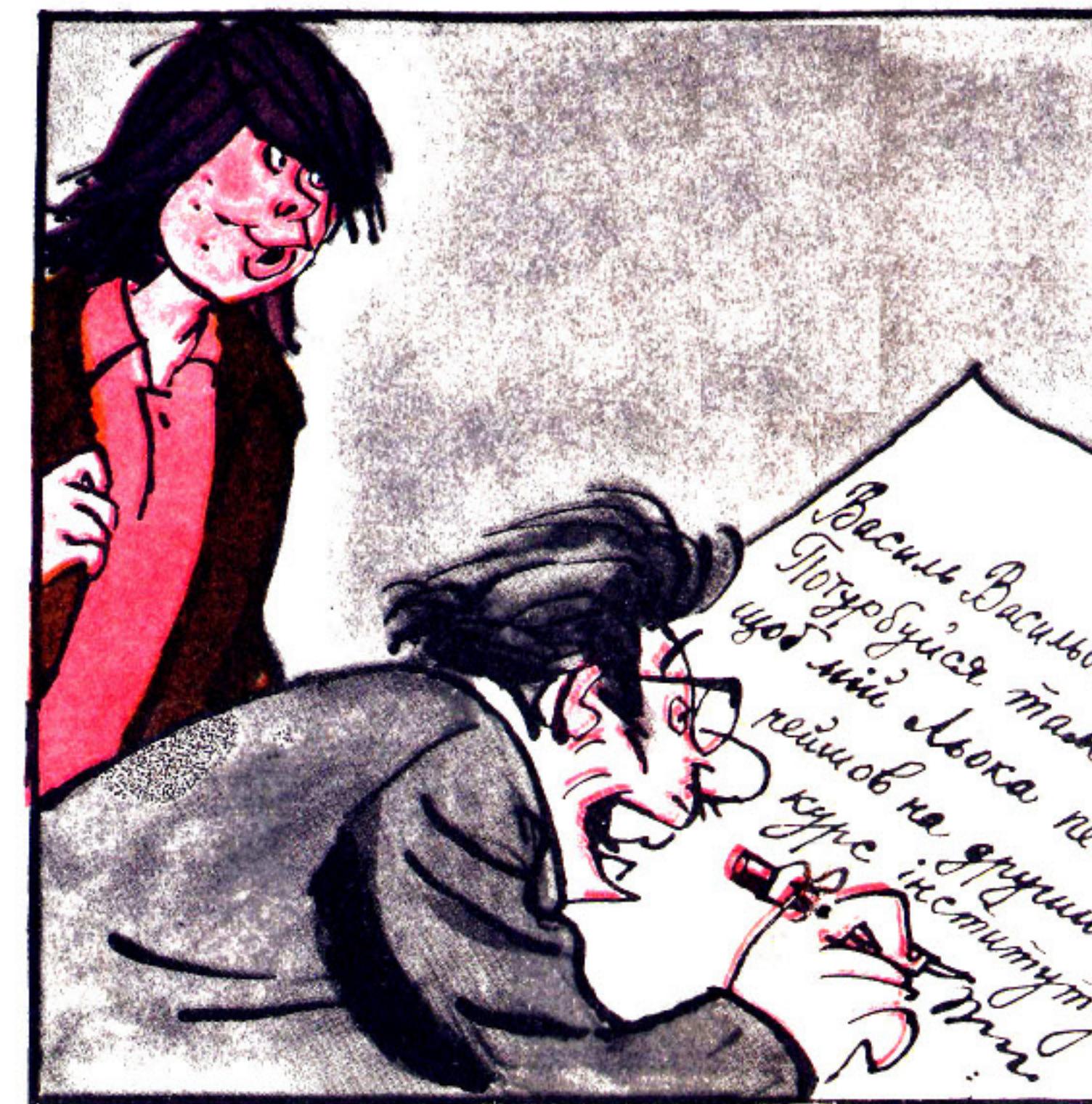
Розділ II. Таємничий дзвінок

На столі голови Харківської обласної ради професійних спілок М. М. Полєшка задзеленчив телефон.

— Це з магазину номер двадцять дев'ять. Тут до нас прийшли якісь люди, називають себе вашими позаштатними працівниками і намагаються дезорганізувати роботу нашого магазину. Просимо вжити заходів.

— Хто це говорить? У трубці почулися короткі гудки.

Згодом заступник директора магазину Шутинська пояснила, що до неї справді приходили члени робітничої комісії, але вона з ними заспе-

Письмову роботу писав за Льону тато...

Усні екзамени складала мама...

А коли приходило натхнення, то Льона й сам учився...

речалася «на принципові основі» й не допустила до перевірки. Тоді вони почали складати про це акт. Хто ж був автором анонімного дзвінка, і по сьогодні залишається загадкою.

Розділ III. який піднімає таємницу завісу над двома попередніми

Згадувана вище фірма не розробляє проектів найновішого секретного обладнання. Не практикує вони також і над створенням нових видів пальникового для надалеких космічних подорожей. Йдеєю всього-на-всяго про фірму «Одяг» Харківського обласного управління торгівлі, очолювану А. І. Федоровим. І все ж останнім часом її діяльність окутана густим туманом таємництва.

Річ у тім, що товариш Федоров органічно не переносить, коли хтось, вибачте на слові, суне свого носа у справи підпорядкованої йому організації. А любителі понищорити і рознохоти геть усе знаходяться. Хто вони такі? Та члени ж робітничої комісії обласної ради професійних спілок! Правда, діють вони не за власною ініціативою, а згідно з наказом міністерства торгівлі УРСР від 26 листопада 1974 року, в якому сказано:

«...зосередити торгівлю промисловими товарами підвищеної попиту виключно в універмагах і крупних спеціалізованих магазинах... Продаж таких товарів необхідно проводити... обов'язково в присутності представників комісії робітничого контролю».

Ну, добре, нехай і наказ. Нехай би вже, коли так, і приходили, і присутність свою засвідчували. Але ж прийди — та й сиди собі тихо! Так ні: в усі щілині заглядають, в усі втручаються. Того під прилавок не ховай, цього наяві не продавай, на тому ціну вкажи... Директор магазину № 26 Л. Г. Житнева якось прямо була запитана:

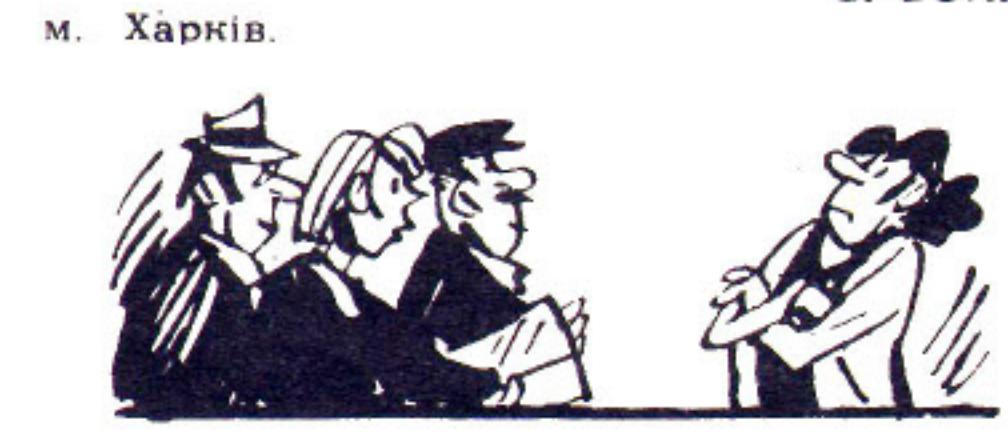
— І чого це ви так стараетесь? Гроші вам за це платять, чи що?

Думаете, знилися? Еге ж! Склалі акт про те, що до накладної бази, давати й будь-яку інформацію про рух товарів, а якщо вже давати — то в останній момент, у найнезручніший для перевірки час. Тим-то й добився А. І. Федоров того, щоб найприсліпливішого з контролерів — голову комісії Ю. М. Чертка — зрештою замінили іншою людиною. Тим-то й лунали часом анонімні дзвінки в кабінет голови обласної ради профспілок тов. Полєшка:

— Ходять тут ваші, дезорганізують роботу... Просимо вжити заходів!

Бо для чого це, справді, представникам широких мас покупців знати, що діється по той бік прилавка? Гроші вони за це одержують, чи що?

В. БОЙКО.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

РЯТІВНА МУШКА

УСМІШКА

— Дрібничка: мушка влетіла в око.

— Нічого собі дрібничка, — схвилювало мовив я. — А якого кольору була ця мушка?

— Бачте, я не мав часу роздивитись, — винувато відповів директор.

— Якщо сіра, — перебив я його, — то справі кепські...

— А коли чорна?

— Я сумно розвів руками. Мовляв, ще гірше.

— То чого ж ви стоїте? швидше витягніть її!

— Добре, — кажу спокійно. — Постуга за послугу. Я вам мушку, ви мені — цеглу.

— Не можу! — мало не крикнув директор.

— Краще я...

— Станете сліпим... — закінчив я за нього.

— Згода, — простогнав директор.

Цеглу я вибрал у той-такі день.

Богдан КОСЬМИЙ.

— Товаришу редактор! Цієї ночі мені приснилося, що я написав геніальний роман.

— Тепер чекайте, коли вам присниться, що ми його надрукували.

Під кутом 40°

● Може б, Чіп і не напивався, якби ним не затикали винної бочки.

● Спершу пив за чужі, а тепер після вистачає.

● П'ючи, лиш той ума не проявляє, хто його не має.

● П'янці першими помітили, що Земля крутиться.

● Іноді новий костюм замочує дівчину: спочатку — в чайній, а потім — у багні.

● Горілку п'є чоловік, а голобія болить дружині.

● П'янцям море по коліна, а топляться в калюжах.

● Як би ви горілку не хилили, все одно вона вас залить.

Михайло ХИЖКО.

с. Голобі на Волині.

ІСМІК, зміХ

ФУТБОЛ І НЕЧИСТА СИЛА

У містечку Боргосезія, на півночі Італії, є своя футбольна збірна команда, а у тієї збірної є незвичайна властивість: на чужих полях вона завжди виграє, а на власному — завжди програє.

Президент збірної Фінезе дійшов висновку, що тут не обходиться без нечистої сили, і вирішив удатися до рішучих заходів: посеред футбольного поля наклали купу дров, на ній поклали зображення диявола, і відомий екзорцист (заклинач нечистої сили) Клементіні підпалив дрова. Опудало диявола згоріло. Одразу ж після цього урочистого акту збірна Боргосезії розпочала гру з гостями — і знову програли! Тоді Фінезе написав у газеті, що він може пояснити цей програш лише одним: Клементіні у змові з нечистою силою.

ЗАХІДНА ДЕМОКРАТИЯ В ДІЇ

В місті Бітіггейм [ФРН] у місцевій газеті правої партії ХДС з'явилося таке оголошення: «Шукаю роботу в текстильній промисловості, пропоную свій виборчий голос».

ЖЕРТВА ХОБІ

Стефан Кеар, англіканський священик з Ексетера, засуджений на сім років ув'язнення. 32-річний святий отець визнав себе на суді винним у нападі на банк, у крадіжках в церкві, квартири одного священика, антикварному магазині та в школі. Цікавили його переважно антикварні речі.

ПОТРІБЕН ФАХІВЕЦЬ

Оголошення в одній шведській газеті: «Потрібен фахівець для складання комюніке, які нічого не означають і нічого не важать. Перевага віддається особам, що мають практику у прогнозуванні погоди».

ВИТРАТИ НА ПРЕДСТАВНИЦТВО

У бухгалтерських книгах закордонних фірм можна зустріти таку графу: витрати на представництво. Сюди входять витрати на шикарні бюро і меблі, які повинні підвищувати престиж фірми, на сніданки, обіди і вечери з замовниками, покупцями, контролерами й іншими «корисними людьми», а також на подарунки і приховані хабарі. Світову першість по цих витратах утримує Японія. Сума перевищила бюджет військового міністерства.

ПЕДАГОГІЧНА НОВИНКА

Учителька Еліза Скарпаро з італійського містечка Конселве могла похвалитися ідеальною тишею у своєму класі. Любителям балакати на уроках вона заліплювала роти пластирем.

ВУЗЬКА СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ

Прийшовши якось уранці на міланську головпошту, відвідувачі зупинилися біля зчинених дверей, над якими висіло оголошення: «Зачинено через пограбування». Таке оголошення з'явилося уже втретє...

Італійські гангстери усе більше віддають перевагу вузькій спеціалізації, і деякі з них зробили своїм фахом виключно грабування пошт.

Арт БУХВАЛЬД

Алабамський граматичний тест

Потрапити на вибори в містечку Балл Віл*, штат Алабама, не так просто, як здається. Спочатку ви скрадаєтесь повз кінний загін поліції шерифа, потім долаєте запону з поліційного слізоточивого газу. А тоді продираєтесь крізь колючу огорожу з електроствром високої напруги. Нарешті, якщо й досі палаєте бажанням голосувати в Балл Вілі, маєте зареєструватися, хоч реєстраційний пункт, розташований у приміщенні суду, відкрито лише від 23 години 55 хвилин до півночі кожної шостої суботи місяця.

Проблема полягає ще й у тому, що приміщення суду зачинено, ноли реєстраційну відчинено, тому потрапити туди дуже важко.

Однак містер Джордж Ейбернеті, негр, на величезний подив реєстратора, таки вмудрився зробити це.

— Чудово, Джордже, чудово, — мимрить чиновник. — Будь радий зареєструвати і тебе, лише відповіси мені на кілька запитань. Передусім, яна в тебе освіта?

— Мене вважали одним із кращих студентів, я захистив ступінь бакалавра мистецтв в Колумбійському університеті, магістра в Гарварді і доктора філософії в Массачусетському технологічному інституті.

— Близькуче! А ти взагалі вмієш читати й писати?

— Я написав три книги — з кібернетики, християнської філософії і дослідження з політичної теорії.

— Забагато лятянаєш, Джордже. Я терпіти не можу гучних слів і пихатих виборців.

— Здається, — нагадує Ейбернеті, — я маю право зареєструватися.

— Безумовно, Джордже, але я мушу довершити цей граматичний тест, оскільки, сам розумієш, ми не можемо дозволити невігласам голосувати за нашого славного губернатора. Відтак, чи годен ти прочитати хоч рядок із цієї газети?

— Це ж китайською мовою!

— Маєш рациію.

Ейбернеті перекладає три інформації з китайської газети. Екзаменатор вирай здивований, проте намагається приховати збентеження,

— Ол рейт, та чи прочитаєш ти старо-єгипетські ієрогліфи?

Ейбернеті долає й ці письмена, а чиновник починає нервувати.

— Джордже, ось тобі конституція Фінляндії, писана угро-фінським діалектом. Будь ласка, переклади-но мені перші чотири надцять статей.

— Хіба вони мають щось спільне з виборами в Алабамі?

— Постережися, бо ми покінчимо з усілякими агітаторами та їм подібними... То що, будемо далі проводити тест чи ні?

Містер Ейбернеті перекладає вказані статті, і реєстратор впадає в панічний жах. Він хапається за телефон і доповідає в канцелярію губернатора, що в нього котиться. За мільна хвилин йому звідти радять: «Губернатор запропонував ужити до негра параграф четвертій з граматичного тесту».

Реєстратор поспішає до сейфа і дістася звідти глиняний глек.

— Джордже, лишається остання маленька перевірка, і ми з твоїм граматичним тестом покінчимо. Прочитай-но два уривки з оцих біблійних манускриптів Мертвого моря.

Містер Ейбернеті читає перший уривок, але затинається на якомусь слівці в другому.

Шнодую, Джордже, але ти не подував граматичного тесту. Та нічого, приходить наступного року, і ми спробуємо знову.

Ледь Ейбернеті покинув риміщення, як туди завітав білій алабамець. Теж на реєстрацію.

Чиновник запитав його:

— Скажіть, будь ласка, як написати літера по літері слово «cat»**?

Білій виборець відповідає:

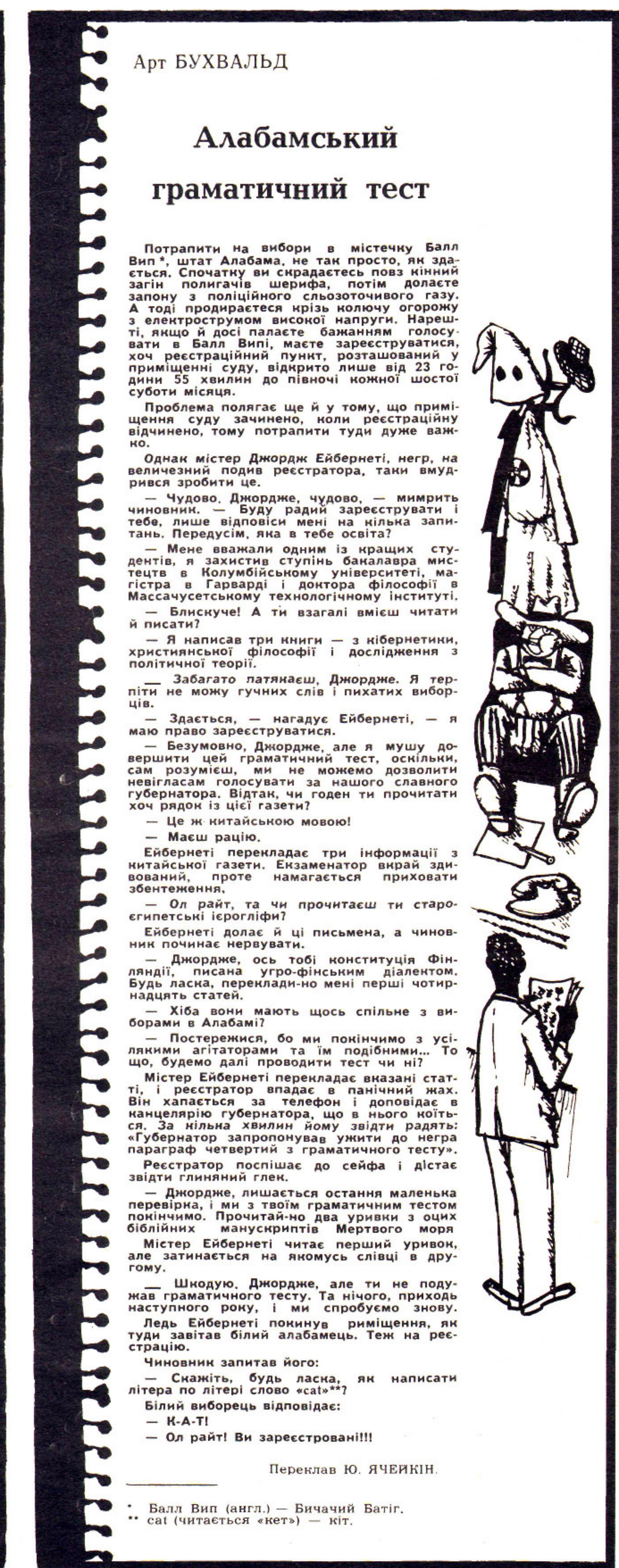
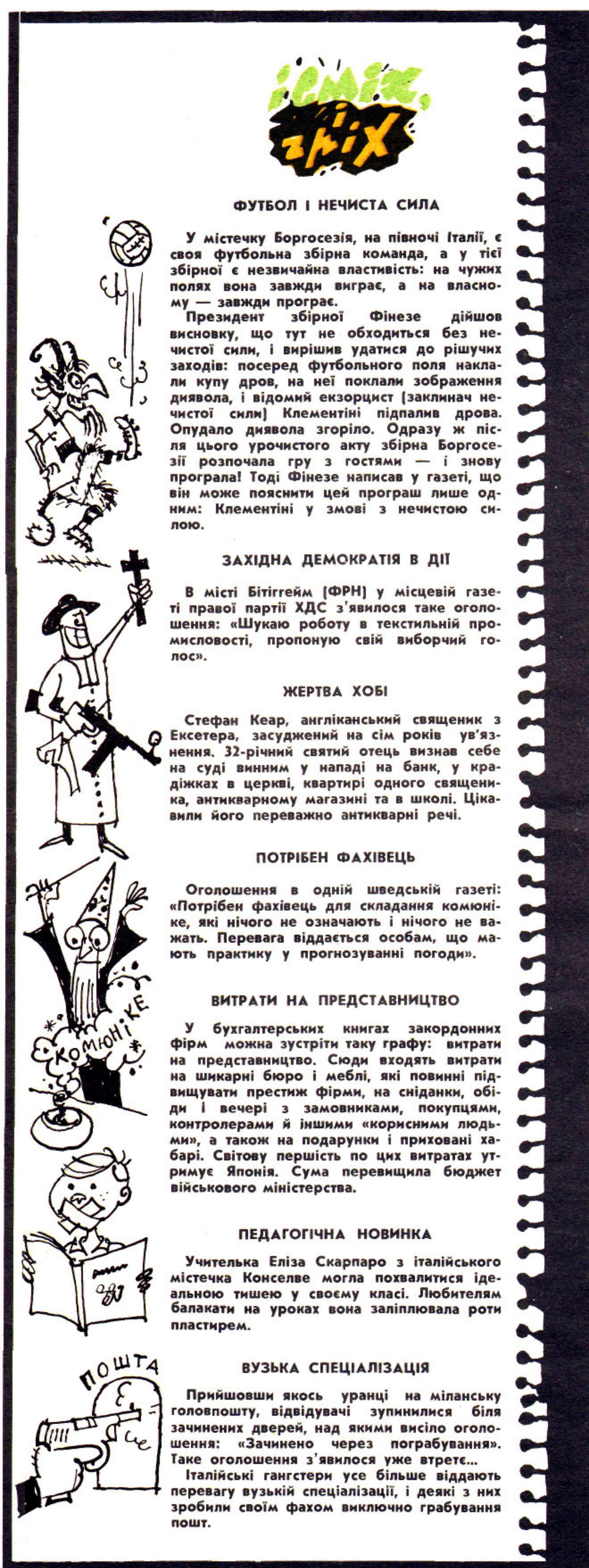
— К-А-Т!

— Ол рейт! Ви зареєстровані!!!

Переклав Ю. ЯЧЕЙКІН.

* Балл Віл (англ.) — Бичачий Батіг.

** cat (читається «кет») — кіт.

Без сенсації

ГУМОРЕСКА

Напевне, в мене була кисла фізіономія, бо Петро Сичак з відділу охорони праці, зустрівши мене у коридорі, запитав:

— Ти що, захворів?

— Ну, що ти, — байдаро відповідаю, — просто не очував у дома.

Він отетеріло глянув на мене.

— Не спав усю ніч, — пояснив я, заспокоюючи його.

Він гмикнув, зміряв мене єхидним поглядом і пішов у своїх справах.

Я зайшов у відділ, привітався зі співробітниками. За хвилину до нас завітала Зоя — секретарка шефа, привітала і вп'ялася в мене очима.

«Чого це вона так дивиться?» — подумалось мені.

Зоя похитала головою, причмокнула язиком і пішла геть.

«Щось, видно, у мене не в порядку», — я встав, вийшов у коридор, щоб подивитися в дзеркало.

Стою. Дивлюсь. Ніби все гаразд. Раптом на моє плече лягла чиясь рука.

— Здоров, Василю, — позад мене стояв начальник відділу кадрів Кузьма Григорович. — Так що, вже дома не очуєш?

— Доводиться, — відповів я, посміхнувшись.

— Молодість, — замріяно промовив він, витираючи хусткою спіtnілу лисину.

— Та я не через молодість, — за- перечую.

— Ну-ну, не приховуй. По собі знаю. Сам молодим був. — Він ще хотів щось сказати, але я повернувся

і подався до себе у відділ. Та по дорозі зупинив мене наш завгосп:

— Чув, що не очував у дома? Буває... Ти тільки дуже не переживай. Я ото коли б переживав, то давно б вже дуба дав. Уявляєш: тільки сто грамів вип'ю — і будь здоров! — дружина у квартиру не впускає. Та я вже пристосувався. Тобі можу порадити надалі... У вас у дворі є сарайчик?

— Є, — кажу.

— То ти заздалегідь приготуй там якусь постіль. Та дивись, щоб жінка не помітила. Бо моя одного разу всю мою схованку зруйнувала. І не впустила у квартиру. Змерз, як поганий собака. Так що дивись. — Завгосп по-приятельському поплескав мене по спині:

— Ну, бувай. Не буду тебе затримувати.

Я зайшов у відділ. Десять пар очей уп'ялися в мене. Начальник відділу блиснув скельцями окулярів:

— Ось тобі записку передали...

Я пробіг очима: «Тов. Журба! О п'ятій годині засідання завкому. Ваша явка обов'язкова».

— Товариши! — сказав голова заводського комітету профспілки, коли всі зібралися у червоному куточку.

— Сьогодні ми повинні засудити поведінку товариша Журби. Людина не очує вдома. Про що це говорить?

Відповідаю: про що хочете, але не про хороше. Поясніть, товаришу Журба, членам завкому, чому це ви не очуєте вдома?

Запала тиша. Гнітюча. Очікувальна. Я підвівся:

— А що тут пояснювати? І так все ясно.

— Ви, будь ласка, к конкретніше. Детально...

— Можу детально: чергував у п'ятому цеху...

— Ха-ха, — аж підскочив голова, — ви чули? Після чергування добре люди у відгулі...

— А я на роботі. Подивіться по графіку.

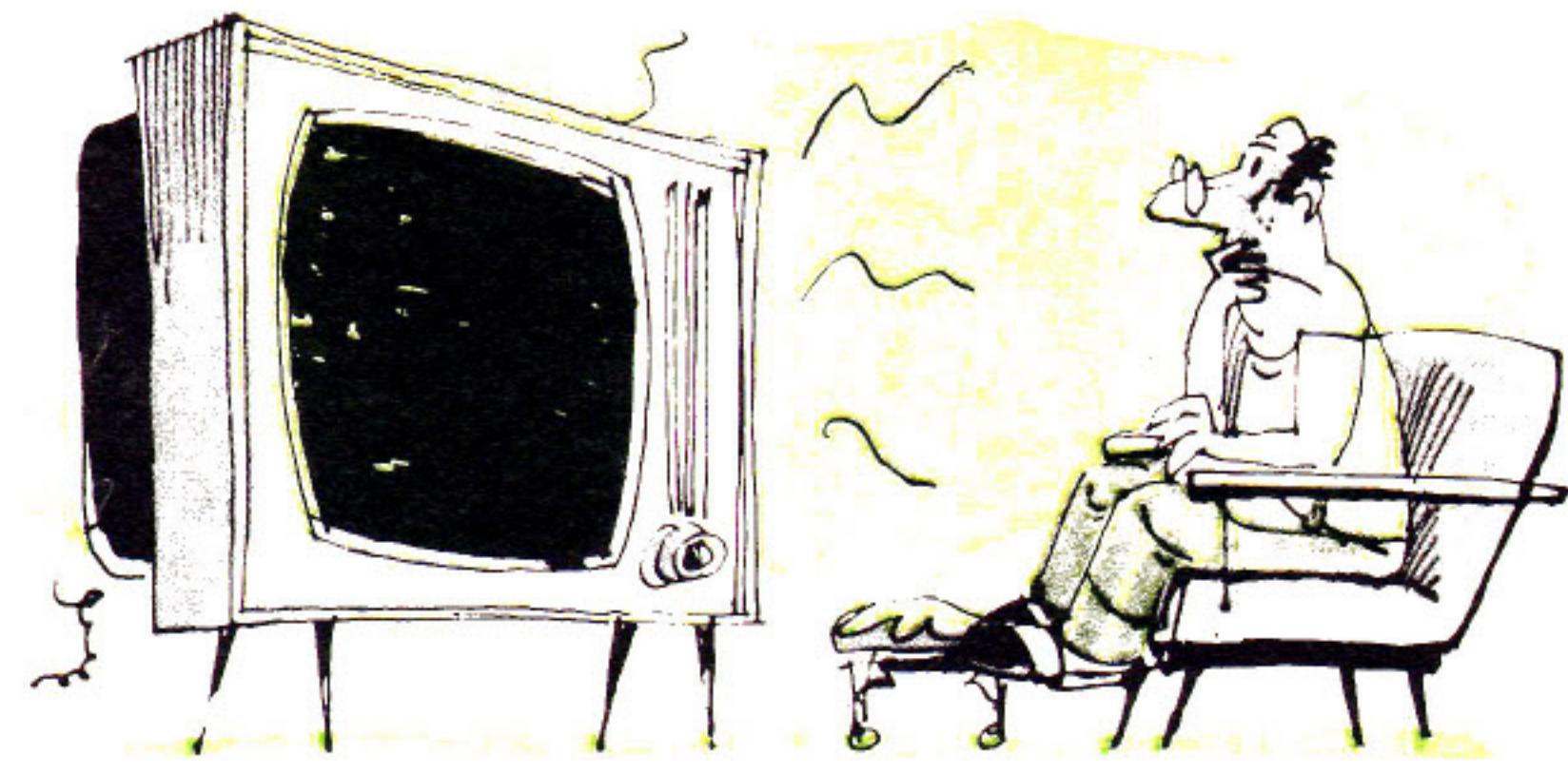
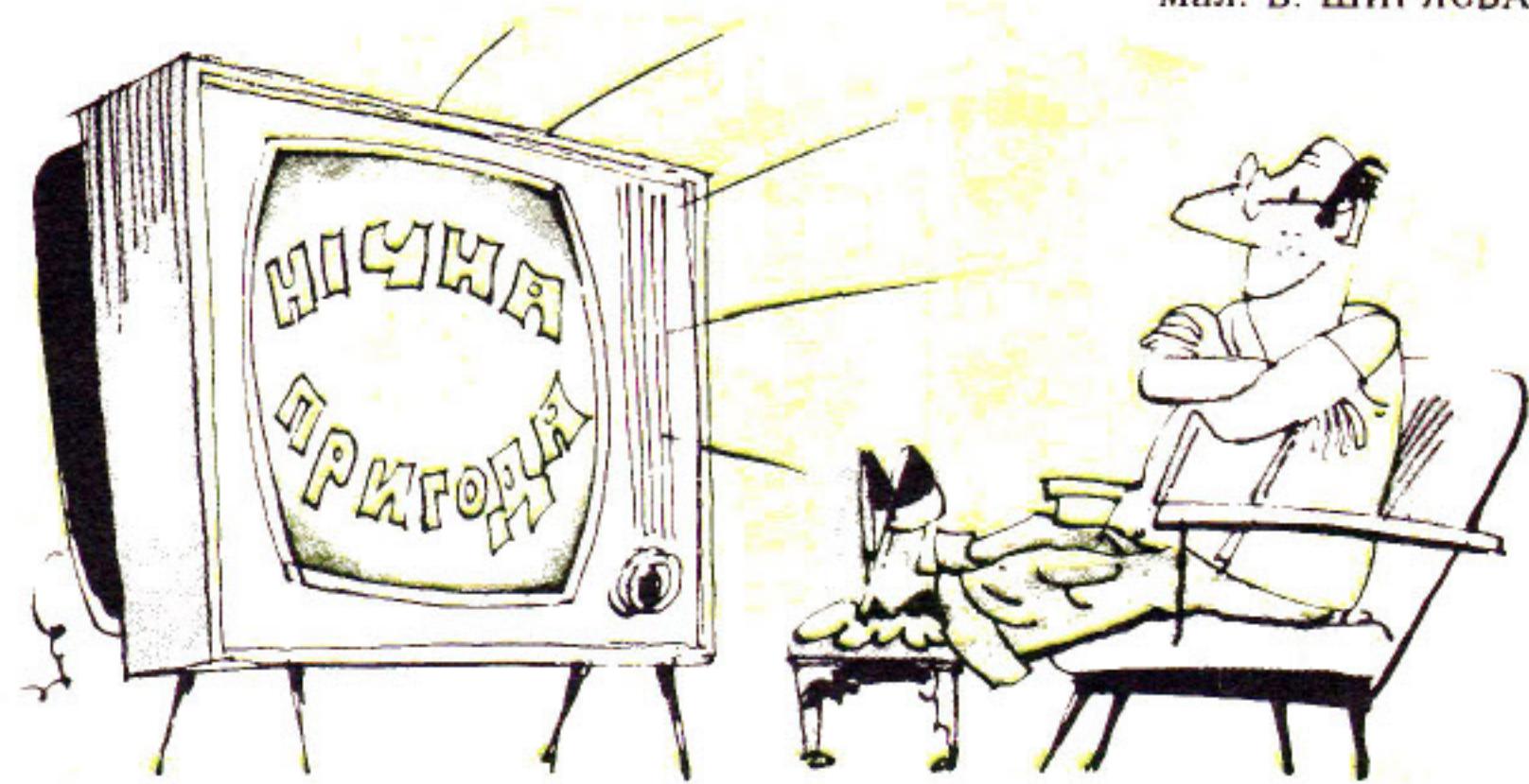
Голова подивився:

— Гм... Виходить, що ми даремно зібралися... Чому ж ви про це нікому не сказали?

— А мене ніхто й не питав...

На обличчях присутніх вимальовувалося розчарування...

Анатолій ЖИТИКІН.

Без слів.

ПАВУК І МУХА

БАЙКА

Павук уздовж тину
Тягнув павутину.
А Муха: — Ти нащо повісив дротину?
До Мухи ченценько Павук обізвався:
— Це я... телефон провести собі взявся.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

ПРЕМІЯ

УСМІШКА

Відбулася урочиста церемонія врученння квартальній премії. Кожне прізвище, яке з левітанівськими інтонаціями виголошував голова цеху, присутні зустрічали оплесками. Та раптом... раптом по залу пробіг якийсь шумок. Почулись навіть обурливі вигуки. Це голова цеху викликав до столу президії відомого на весь завод бракороба Грицька Копитка.

— Тихіше, тихіше, товариши! — заспокоїв присутніх начальник цеху. — Все правильно! Доводжу до вашого відома, що саме завдяки наполегливій праці цього скромного виробничика, — я маю на увазі Копитка, — наш цех лише за один квартал виконав річний план по здачі брухту.

Казимир СОСІС.

ДЕ ЗАПРАВИТИСЬ?

Іхала машина і раптом зупинилася. Виходить шофер і гунає поперехомі:

— Де тут у вас можна заправитися?

А той, похитуючись, відповідає:

— А вам куди, в ідаліні чи буфеті..

Надіслав В. ДІДКІВСЬКИЙ.

м. Самбір
Львівської області.

СТРАТЕГІЯ

— Навіщо тобі, Іване, люлька? Смалив би «Біломор», як раніше.

— Це, брате, стратегія. Цигарку я викинуло за п'ять-шість хвилин, а люльку можу смонтувати хвилин двадцять, і майстер не прицепить — перекур у мене законний.

Надіслав М. РАНСЬКИЙ.

селіще Михайлівка
Запорізької області.

адродні усмішкі

ВІДПЛАТИЛА

Повернувся чоловік з риболовлі, нічого не піймавши. Жінка й за- питує:

— А де ж риба?

— Та у річці.

Наступного дня приходить чоловік з роботи, сів за стіл і питає жінку:

— А де обід?

— Та у ідаліні.

Надіслав А. ІЖБУЛАТОВ.

м. Комунарськ
Ворошиловградської області.

«ЛИПОВИЙ МЕД»

— Чули, кумо, липовий мед дуже ціниться на базарі?

— Та що ви, це неправда. Недавно нашого свата оштрафували за «липовий» мед.

— Що ви кажете?

— А то!

— Ти ба... От і вір людям.

Надіслав Л. СІНЧЕНКО.

с. Секретарка
Кривоозерського району
Миколаївської області.

СКАРГА

Сусідка снаржиться сусідці:

— Ганно, твій Мишко вбив мою начку і викинув у яму.

— Я ж йому... понажу! — обурилася Ганна, — не міг, дурень та-ний, додому принести!

Надіслав С. ОРКУША.

с. Самгородок
Козятинського району
Вінницької області.

ВАСЬКО

Жив у бабусі Мотрі кіт Васько. Та такий же був вертун! Жодної хвилини не посидить. Завжди щось та нашкодить. То чашку перекине, то бабусі нитки заплута, то ще щось натворить. Окрім того, що розбиває шака, та ще й хитрий. Знайде сметану у глечику-вузькошиїці, а язичком дістати не може. Довго не думає. Всуне лапку — і облизує, аж доки не наїться.

«От добре живеться котам», — радів, бувало, Васько, гладячи повний живіт.

Одного разу, коли бабуся варила істі, Васько стрибнув у холодильник. Господина, нічого не підозрюючи, його зачинила. Довго сидів Васько, аж доки не наробив крику. Довго бабуся його шукала. То під стіл загляне, то під шафу — ніде немає! Згодом відкрила холодильник. Васько, наїжачившись, ледве перебираючи ногами, пішов із кухні.

«Ось до чого доводять пустощі. Через них я ледве пінгвіном не став», — похнюопивши голову, муркнув Васько і посунув під гарячу батарею.

Відтоді Васько перестав шкоду робити.

Степан СОЛОДУХА.

Я УМІЮ РАХУВАТЬ

Я умію рахувати:
Раз, два, три, чотири, п'ять...
Розказати можу всім:
Далі — шість, а потім — сім,
Вісім, дев'ять, десять... Потім...
Запитати треба в тьоті,
Як же далі рахувати?
Раз, два, три, чотири, п'ять...

Василь ШАРОЙКО.

**ЗАГАДКА
ПЕРЧЕНЯТКА**

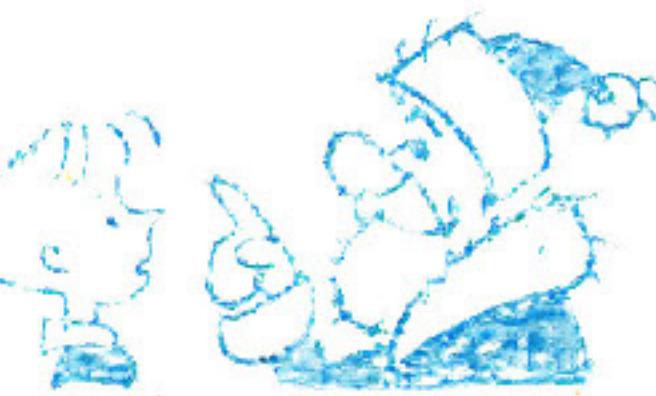
З хвостиком вершечок —
Червоний мішечок.
В нім лежать малятка —
Жовтенькі зернятка.
А хто їх добуде —
Той плакати буде.

(п. п. д. д.)
В. КУРАНДО.

БІЛЯ НІРКИ

Біля нірки Мишки
Ходить чорна кішка.
Ходить-бродить дуже зла,
Каже: «Нірка замала».
Ще й до того мишенята
Стали з неї кепкувати.
Кажуть: «Мурко-кішечко,
Посиди тут трішечки.
Без обіду схуднеш ти —
Зможеш в нірку
заповзти!»

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

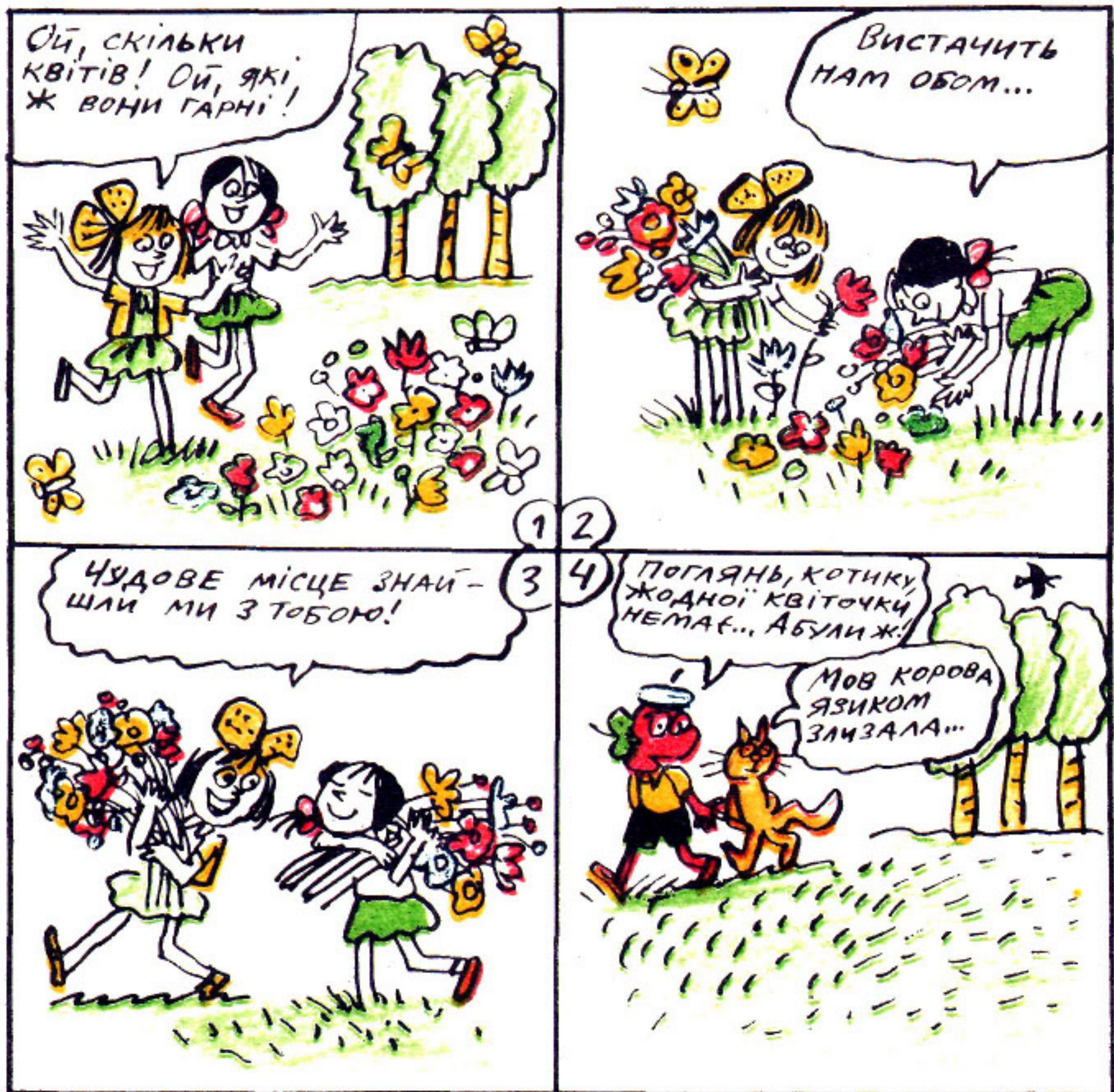
НЕ БЕРІТЬ У ТОРБУ!

На Новий рік Дід Мороз і Снігуронька прийшли вітати маленьких Оленку та Сашка. В цей час пустотливий хлопчик саме вередував.

— Мабуть, доведеться тебе, Сашко, в торбу забрати, — пожартував Дід Мороз.

— Ой що ви! — жахнулась Оленка. — Нізащо не беріть його в торбу! Він же вам усі цукерки поїсть...

Георгій ХИМИЧ.

НАРОДЖЕНИЙ ПОВЗАТИ...

Хотів з горба злетіти в небо Рак,
Ta знов упав у річку неборак.

ЛИСИЦЯ-ВЕГЕТАРІАНКА

— Не бійся, — заспокоює Куріпку, —
Тепер я тім одну... солодку ріпку!

«НАТХНЕННЯ»

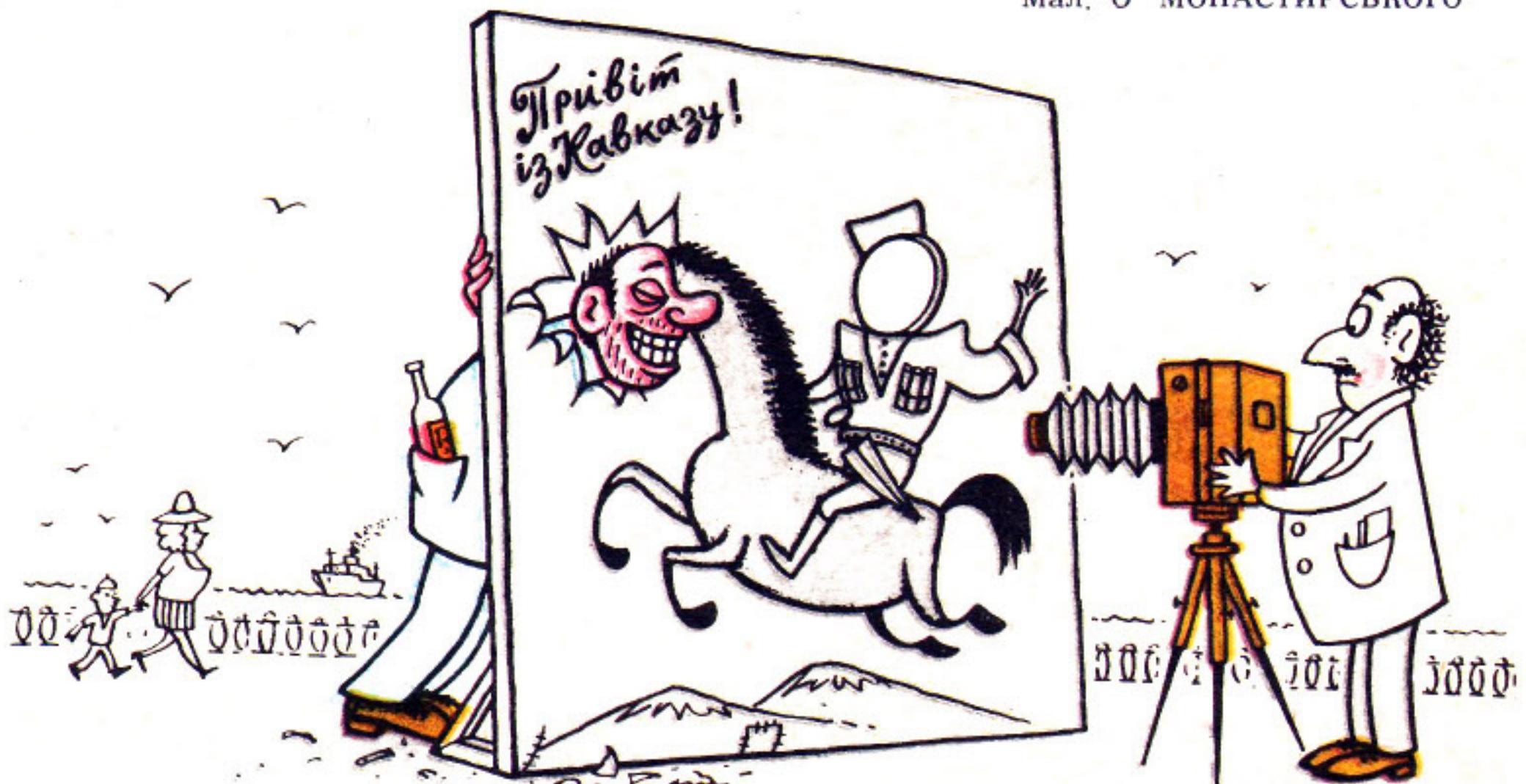
— Навіщо ти, Кабане, двір порив?
— У мене вчора творчий був порив!

ОБРАЖЕНИЙ ВІЗ

— До чого Воли тут? — образився
Віз. —
Вантаж на мені, значить, я його й віз!

Микола РОЗУМНИЙ.
Євгенія КАРАМІНА.

м. Донецьк.

Без слів.

Цю історію я почув в електриці. Розповідали її по-різному. Та зводилася вона до одного — у Броварському районі на Київщині пропадають бабусі.

Якась жінка шептала своїй сусідці:

— Сама бачила. Підіхав жигульою. Каже: «Сідайте, бабусю, підвезу». І-і повіз...

Одні говорили, що в районі діє ціла зграя.

Інші казали, що діє садист-одинак. Треті запевняли, що краде бабусь якась ігуменя. Мовляв, у

Чоловік погладив вуса:

— Кажуть, робочої сили в радгоспі бракує.
— Але ж які з бабусь робітниці!!!

Чоловік мовчки розвів руками...

Вирішив я поїхати в Жердів. Зайшов до директора радгоспу М. І. Кривошея.

— Миколо Івановичу, правда, що у вас є команда, яка викрадає по навколишніх селах бабусі?

— Знаєте, — сказав Микола Іванович, — я тут

кали автобуса. — У радгоспі близько двохсот дітей садочкового та ясельного віку. А нема ні садочка, ні ясел. І в Жердові, і в Тарасівці, і в Підлісся, й у Вільному. Отож бабусі доконче потрібні.

Тоді я поділився з жінками чутками про оту спецкоманду.

— У нас в радгоспі такої команди нема, — запевнили вони авторитетно. — Але чутки доходять, що керівництво тресту чи то вже організувало її, чи то збирається організовувати. І, ви-

НЕРОЗГАДАНА ТАЄМНИЦЯ

жіночий монастир не йде поповнення, кадрів нема, монастир хочуть закрити. Тож ігуменя рятує свою обитель.

— Нічого подібного! — заперечив літній вусатий чоловік. — Є підозра, що їх викрадає спеціальна команда з радгоспу «Жердівський». Бо всіх бабусь, що пропали, знайшли у селах Жердові, Тарасівці, Вільному та Підлісся. При повному здоров'ї.

Тут я вже не витримав — встрав у розмову:
— Не розумію, для чого радгоспові бабусі!

директорую зовсім недавно. Прийшов із сусіднього радгоспу. І такого не чув. Може, мій попередник Олександр Якович Кулик щось знає. Його перекинули на змінення радгоспу «Русанівський».

— А як у вас із робочою силою?

— Бракує...

Зібравшись розшукувати О. Я. Кулика, я стояв на автобусній зупинці і вголос розмірковував: «Навіщо радгоспові бабусі!»

— Як навіщо? — здивувалися жінки, що че-

дати, що в цих чутках є доля правди. Бо на будівництво садочка і не заходиться...

Тепер до колишнього директора радгоспу «Жердівський» О. Я. Кулика нема чого їхати. Треба їхати до керуючого Дарницьким трестом овоче-молочних радгоспів В. І. Чернишенка. Може, він поставить крапку над «і» у цій таємничій історії.

Е. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Тямуща людина

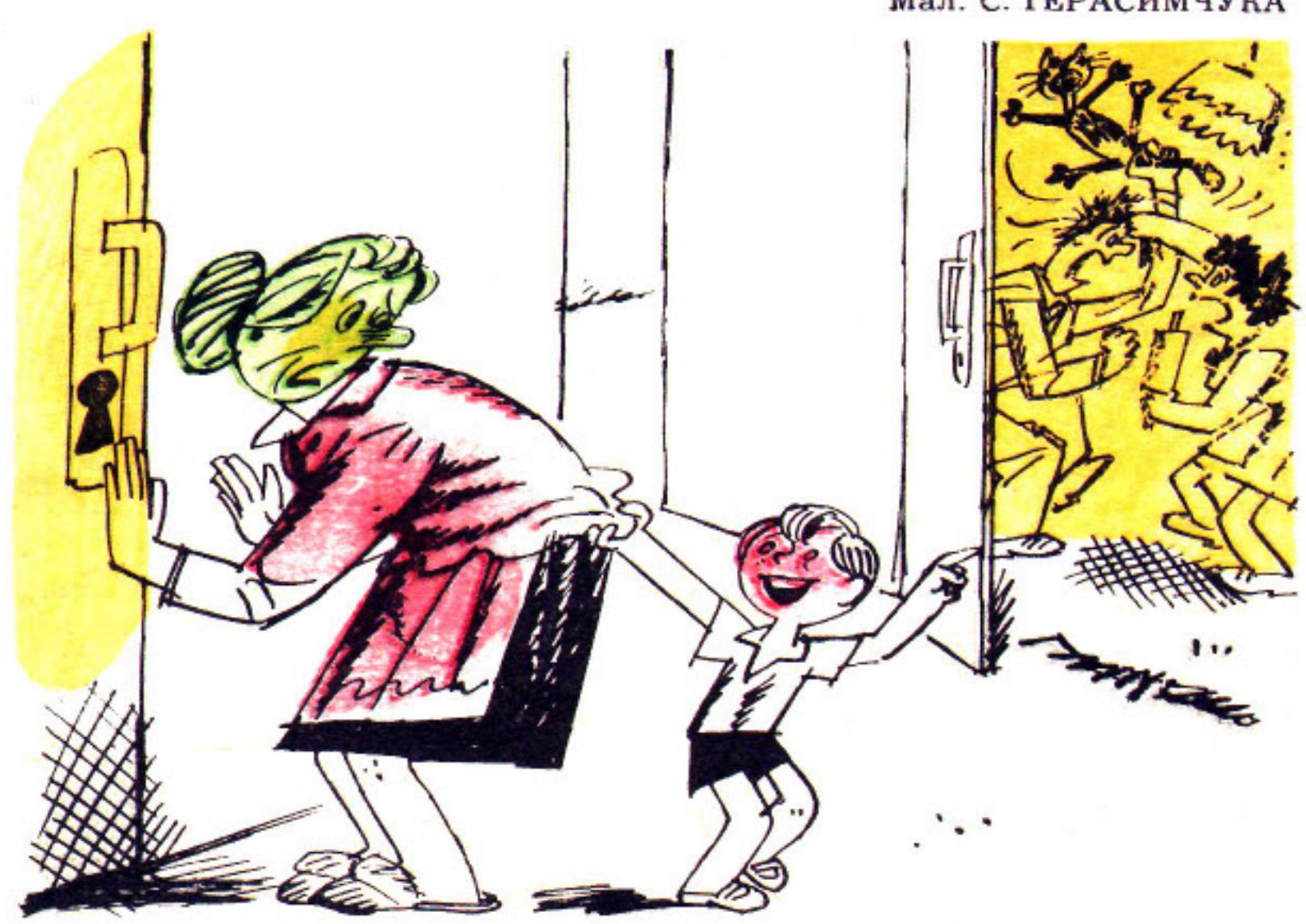
Запитала літня жінка
Трохима Сірому,
Який стояв, хитаючись,
Біля гастроному:

— Де тут вулиця Підвальна,
Не знаєте, часом?
— Кожен дурень її знає,—
Мовить Трохим басом.

— Яке щастя, — посміхнулась
Жінка і сказала,—
— Що тямущу я людину
Про це запитала..

Іван БІЛОУС.

м. Львів.

— Тіточко, ідіть сюди підглядати, тут цікавіше.

Фріжче перче!

Хочу тобі розказати, як керівники Яготинського райміжколгоспбуду підправили одну народну мудрість. Для цього у них були усі підстави.

У с. Капустинці, в самісінському центрі, між двома цегляними будинками, сковалася старенька 80-літня хата. У ній містяться Капустинська сільрада і поштове відділення. Саме цю хатину яготинські будівельники пообіцяли ще в 1972 році знести, а на її місці збудувати гарний адміністративний будинок.

Та, як згодом виявилось, міжколгоспбудівці, пообіцявші, згадали народну поговорку «Обіцянного три роки ждуть» і задумалися: а чому саме три? І внесли поправку — тепер напиши: «Не менше, ніж чотири».

Може, ти, друже, приперчиш отих, що так самовільно вносять поправки у народну мудрість?

І. ОСАУЛЕНКО,
сількор.

с. Капустинці
Кіївської області.

Кажуть, що з деяких літературних творів можна легко вичавлювати воду. А скажи, будь ласка, чи не можна вичавити хоч трохи води із деяких документів?

Ось уже кілька років на горішні поверхні житлових будинків центральної частини Запоріжжя вода часто або зовсім не надходить, або йде під слабеньким тиском. Жителі постійно нагадують про це міськраді, муніципалітету, «Водоканалу». А нам постійно повідомляють, що все уже гаразд. Принаймні, так про це нам пишуть заступник голови міськради т. Педаш і керуючий міськводоканалізацією т. Зайцев.

Після таких запевнень жителі 4—5 поверхів кидаються до кранів, сподіваючись, що, нарешті, можна буде й газові колонки включити. Коли ж ні...

От нас і цікавить, Перче: якщо вода не тече з кранів, то чи не можна її вичавити хоч із тих відписок?

А. ФОКІН.

м. Запоріжжя.

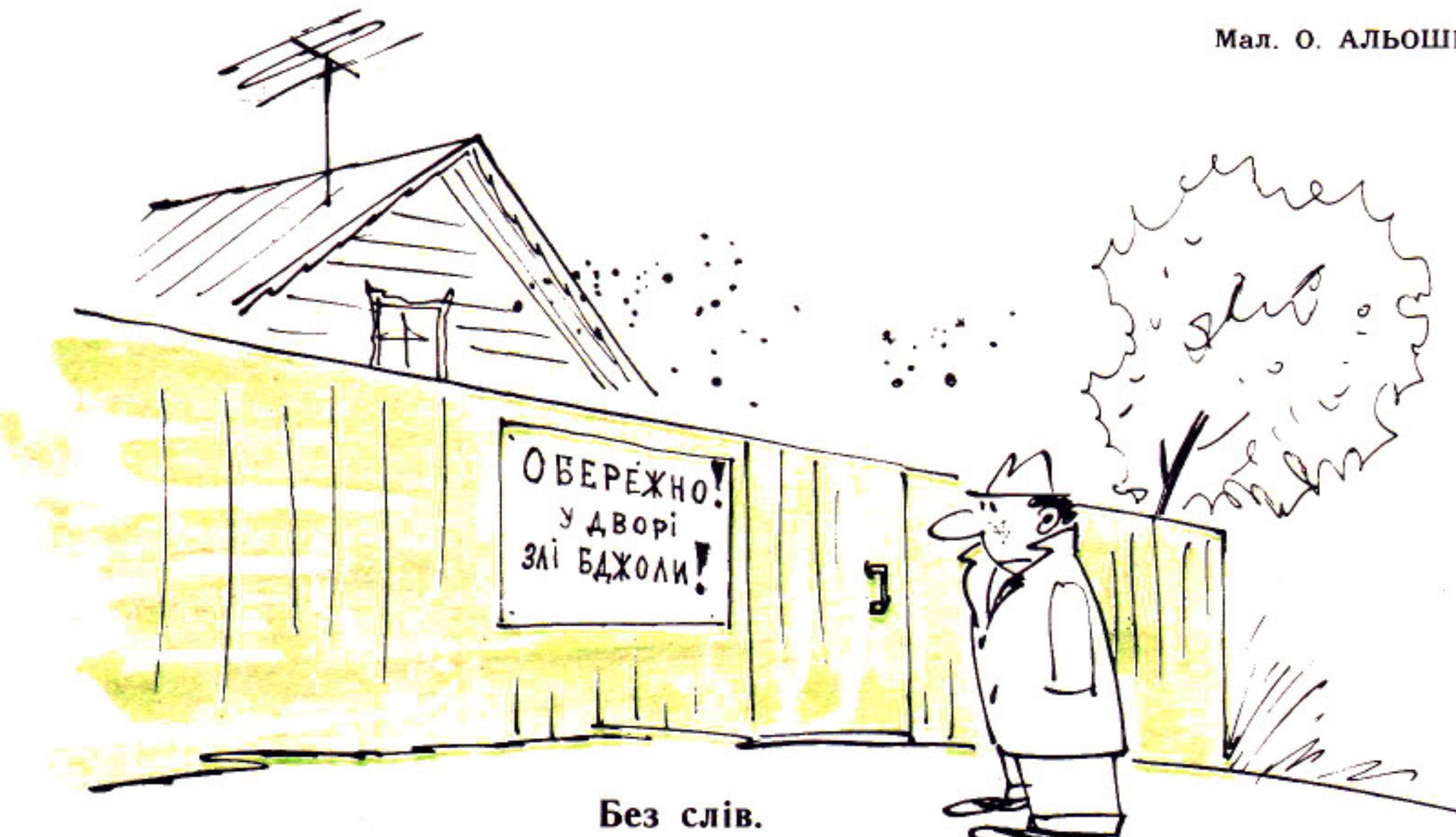
Знаєш, що мене найбільше дивує? Як ото раніше чумаки в Крим по сіль могли їздити і назад благополучно з вантажем повернутися? Мабуть, завдяки тому, що подорожували вони не на возах виробництва Кіровоградського заводу імені Кірова. Бо інакше сидили б наші предки без солі. Я, наприклад, не те що в Крим, по своїй Вереміївці не можу без пригод проїхати: як не обід розспілиться, то ще якася халепа трапиться.

На завод сотнями ідуть реклами. А в директора підприємства П. М. Нагорного на всі претензії заздалегідь стандартна відповідь готова: «Дорогі товариши! Ми глибоко спілчувасмо вашій біді, але допомогти нічим не можемо. При виготовленні продукції наш колектив неухильно дотримується стандарту».

Де ж оце Петро Матвійович такий стандарт відшукав, що він тільки для браку й підходящий?

П. БУТЧЕНКО,
бригадир комплексної бригади Веселоподолянської дослідно-селекційної станції Полтавської області.

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

НА ПЕРЧАНСЬКІЙ КУХНІ

НЕ БУДЕМО РОЗХВАЛЮВАТЬ...

Всіх, що народу коять шкоду,
Виводити на чисту воду! —

сказав Сергій Воскрекасенко і приступив до діла. Приступив за допомогою видавництва «Дніпро», яке й випустило оце його збірку під назвою «На чисту воду». Кого тільки не виводить там відомий український сатирик і гуморист:

Пройдисвітів, дурисвітів,
Підступників та лизунів,
Користолюбців, хитрунів...

А ще базік та демагогів, на зразок дволітого Філімона (вірш «Сам себе перехитрив»), который замість того, щоб чесно працювати:

Тільки рота, шельма клята,
То стуля, то розтуля,
А слова, як чортенята,
Вилітають звідтіля...

А ще... А ще... Всіх і не перелішиш, бо зустрічаються оти типи і у фрагментах із поем «Сусіди» та «Еней на Україні», і в сатиричних мініатюрах, і в пародіях та епіграмах — одне слово, у багатьох творах, писаних поетом протягом чотирьох десятків років і зібраних тепер до однієї, гарно ним самим «пересіяної» на сіті власного смаку й досвіду, цікавої книги. А смак і досвід у С. Воскрекасенка є. Як і талант та уміння. І талант та уміння не тільки критикувати, помічати недоліки, а й оспівувати хороше, говорити щире, сповнене теплого ліризму й гумору, слово про гарних людей, про чисту любов, про нашу працьовиту й веселу молодь. Говорити ось так, наприклад, як у вірші (що став популярною піснею) «Шахтарочка»:

Я шахтарочка сама,
Звуть мене Маруся.
В мене чорних брів нема,
Та я не журюся...

Або ось так, як у епіграмі «Микита Годованець» — про відомого байкаря, що жив і працював у м. Кам'янці-Подільському:

В нас байкарі є — хлопці й молодиці,
Але не кожен з них у цьому жанрі
молодець...

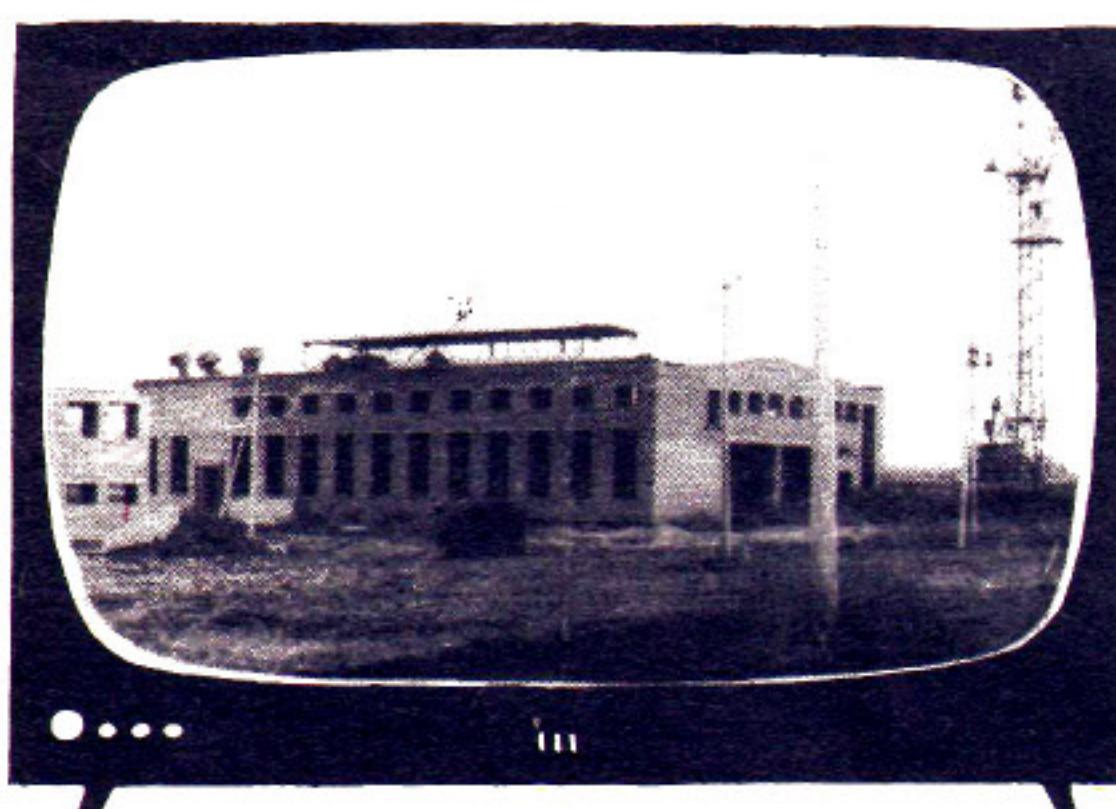
Хоч і живуть вони у Києві, в столиці —
Столиця ж байки на Вкраїні —
КАМ'ЯНЕЦЬ!

Або ось так... Тільки ні. Досить цитувати. Щоб дехто, бува, не подумав, ніби ми умисно хвалимо-розхвалюємо, і щоб не вийшло тоді, як у мініатюрі самого ж Сергія Воскрекасенка:

Так споконвіку ведеться,
Кожен говорить про те, що
болить...
Хороший товар сам гордається,
Поганий — потрібно хвалити.

І. НЕМИРОВИЧ.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Шановні телеглядачі!

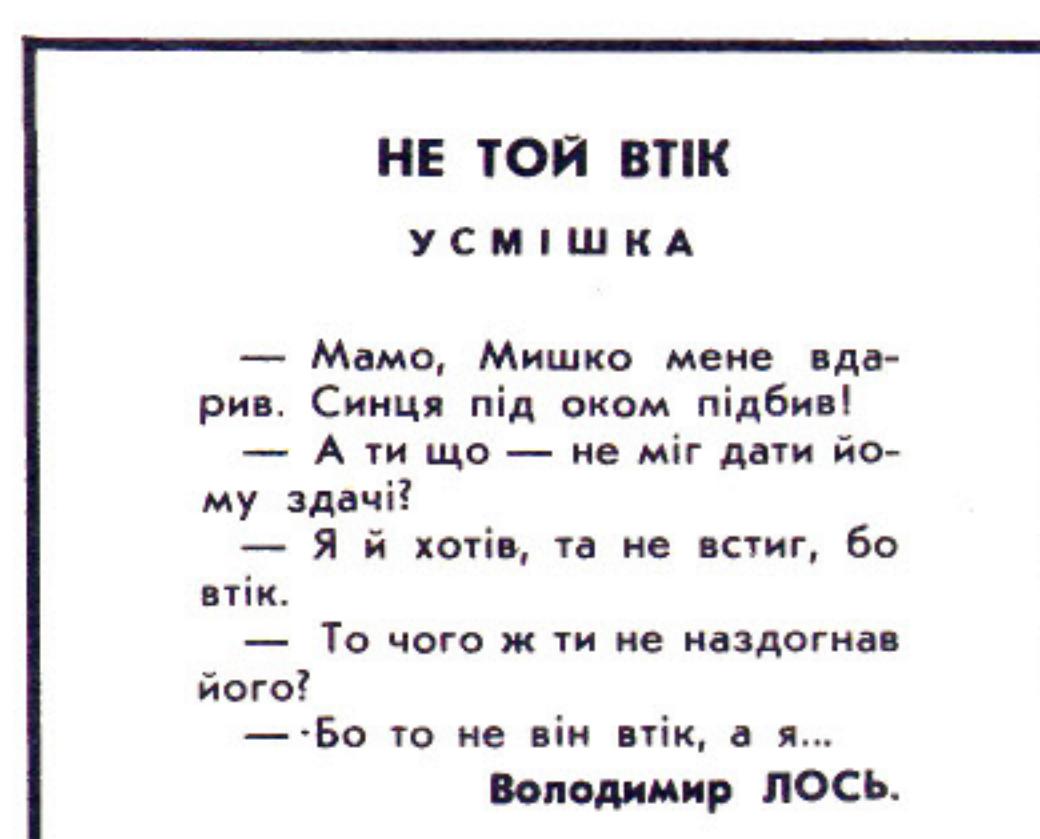
Сьогодні наші телекамери встановлено у колгоспі ім. Леніна Тростянецького району Сумської області.

На ваших екранах — майбутня колгоспна майстерня. Споруджується вона з 1972 року. Поруч з нею — іржавий баштовий кран. Начальника Тростянецького міжколгоспного будівельного управління № 3 Ю. К. Захарченка не видно. Він за кадром. Мабуть, готує знайому уже колгоспникам обіцянку: «У цьому році закінчимо...»

Оце ми вам і хотіли показати.

До побачення!

До наступного телебачення!

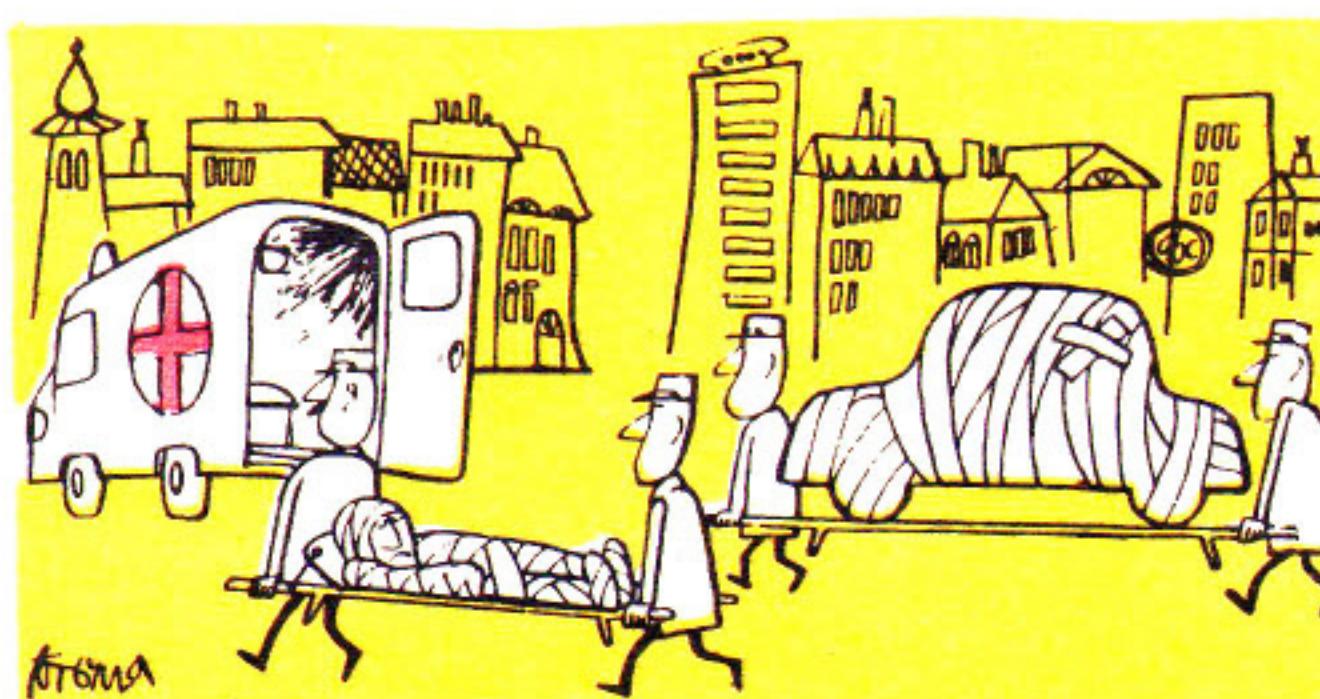

Без слів.

Мал. В. ФРУМГАРЦА

Без слів.

Без слів.

Без слів.

— Не бійся, стрибай, тут неглибоко...

— Лікарі порадили мені спати на свіжому повітрі.

— Він каже, що це не острів, а півострів!

«Пояснити цю недостачу не можу звідки воно взялося, товар наче всей завозили в ларьок, щитала правильно, у ларьку було повно крис, подавала заявлені на рошот, вони заявлені рвали і не розщітували».

(Із пояснення завідуючої продовольчим ларком).

Надіслав М. КУХАРЧУК.

* * *

«В даний час на ремонті знаходяться механізатори, які із-за своєї халатності не закінчили деякі недоробки і перебувають у майстернях. Правління колгоспу по потребності виділяє їм цукор для приготування чаю».

(Із листа до редакції).

Надіслав Я. ГНАТЮК.

* * *

«Шановні покупці! Доставка овочів додому — скоротить Ваш час!»

(Із оголошення).

Надіслав В. ПУЛКОВСЬКИЙ.

* * *

«ОБІГЛАВЛЕНИЕ
Всем владельцам собак завести паспорта і ошейники. Которые будуть без ошейников щитатимуцца как бродячие».

Надіслав І. ТКАЧЕНКО.

* * *

«Чому мене принизили не посилаєте на керівну роботу маючи середню освіту. Рвала б, дерзала б, училася б».

(Із заяви до правління колгоспу).

Надіслала А. ДИЩУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Голова Державного Комітету Ради Міністрів УРСР по охороні природи тов. Б. І. Вольтовський сповістив редакцію, що фейлетон «Про куців, потерчат, злідні та Мавку-природу», опублікований у № 21 журналу за минулій рік, було розглянуто на виробничій нараді Волинської обласної інспекції по охороні природи разом з представниками Держрибінспекції, обласної ради Українського товариства мисливців і рибалок та обласної ради Товариства охорони природи.

За грубе порушення правил рибальства особи, згадані у фейлетоні, оштрафовані на 30 — 50 крб. кожніх з вилученням у них заборонених засобів вилову риби.

Усього в районі Шацьких озер громадські інспектори по охороні природи, Держрибінспекція протягом 1975 року затримали 127 браконьєрів, яких оштрафовано на суму 1275 крб., та вилучили 107 заборонених знарядь вилову риби.

Для посилення охорони озер — ландшафтних заказників від різних забруднень створено громадські контрольні пункти.

З метою поліпшення санітарного стану на базах відпочинку підприємств, організацій і установ створено комунгосп, який підпорядковано Шацькій селищній Раді.

Рішенням Волинського облвиконкому суверо заборонено зайзд усіма видами автотранспорту близче як 150 метрів до урізу води на всіх Шацьких озерах і використання на них моторних човнів чи будь-яких плавзасобів.

Інститут «Діпромісто» Держбуду УРСР протягом 1976 року має закінчити розробку генеральної схеми Шацького державного природного парку, створення якого даст можливість значно поліпшити охорону природного комплексу Шацьких озер.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного
редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 12 (982)
(на українському языке).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. V. 1976 р. Підписано до друку 1. VI. 1976 р. БФ 02907.
Папір 70×108^{1/2}. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

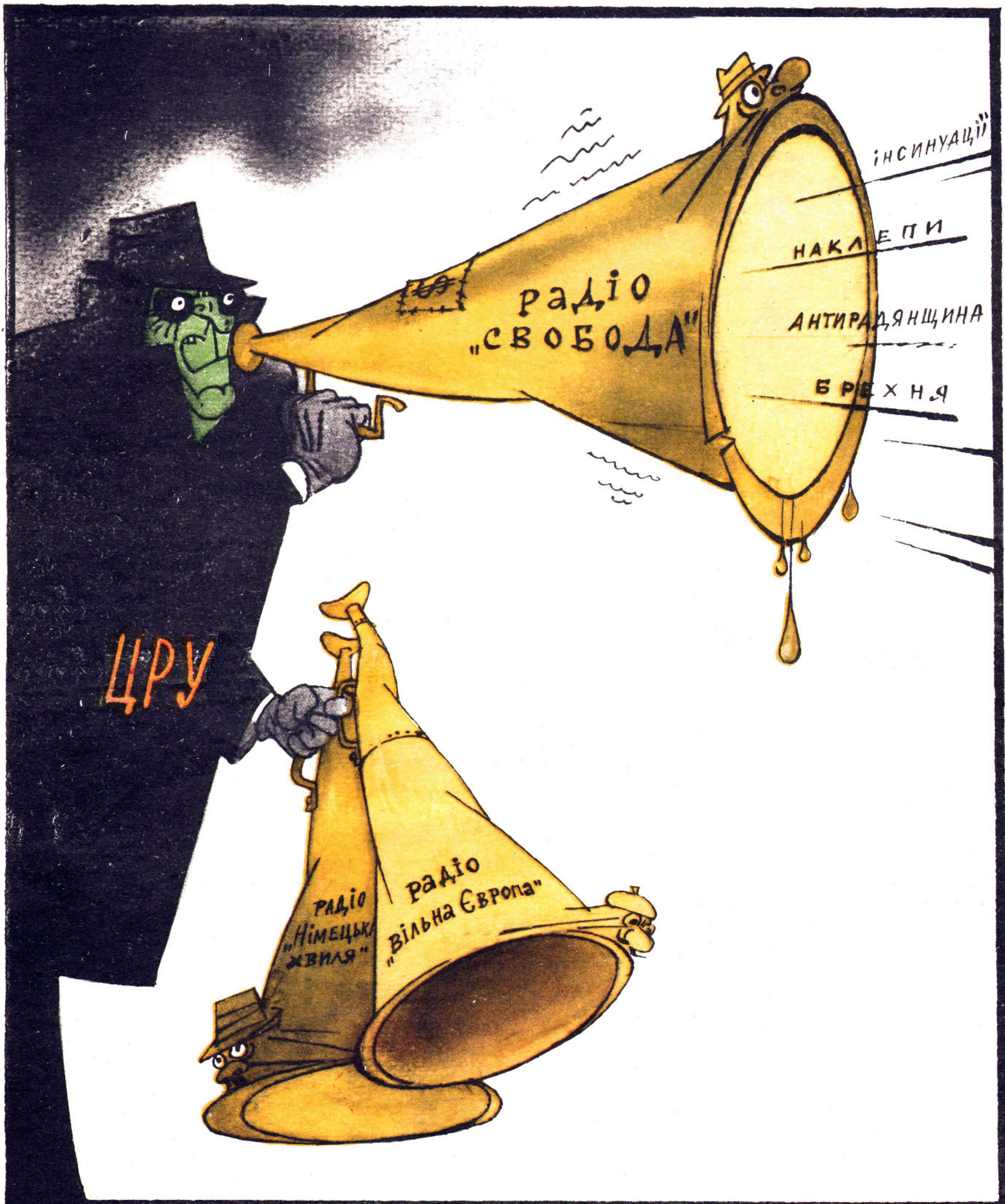
Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посыпатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02534. Тираж 2850000 прим.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

Вже і потепліло на Землі —
Лід розтав, вляглись морози злі...

Але, хоч і весняна пора, —
Все лунає пісенька стара.

Ясно всім, хоч як там не крути,
Хто то вие аж до хрипоти.

Та дарма старається і дмететься —
Вовча пісня вовкові урветься!